

ด้วยความระลึกถึงไดแอน มาร์ตินเนซ
ผู้ซึ่งเปลี่ยนชีวิตคนมากมายให้ดีขึ้น

คำพยากรณ์กัมพิ์

คำเค้นจากความจำ
เดือนดับลอยเด่นเช้า
จ้าวแห่งการกลายร่าง
จวบร่างกระจัดจาย

ถูกจุดย้าอัคคีเผา
เหนื่อยอดเขาปีศาจตาย
ภัยโถมถึงอันตราย
ทั่วทั้งสายไทเบอร์จมน

มุ่งสู่หริดี
ผ่านวงกตสกรรจ์
เสาะหาตัวนายจ้าว
บิดคำดั่งลมหายใจ

เทพสุริย์จรจรัล
สู่แดนอรัญรีอนวางวาย
แห่งม้าขาวระเรีวรัย
อักษรไขว้จันทรจจา

นิเวศน์ทิศปัจฉิม
บุตรีตีมิเทอร์ไซรั
เพียงหนึ่งก็บชี้แนว
ก้าวไปค้อยๆ หยั่ง

เลสเตอร์หิมจักต้องไป
ต้องหาไฟแห่งอาทิตย์กาล
จักรู้แควและรู้ทาง
ทั้บรอยรั้งเท้าศัตรู

หากลวงลู่สู่สาม
ถึงที่ไทเบอร์รอด
เมื่อนั้นอะพอลโล
ตะต่อละลีลาค

รู้ตลอด
อยู่ได้
จึงเริ่ม
เริ่มใจฟวีเด็นกัน

1

ไม่มีอะไรกิน เบ๊กกินส่วดิขพิษหมด ลวงรล่งศฟไป

ผมจริงจ้งนะว่าเราจะต้องพาร่างอันไรวิญญาณ กลับบ้าน

เรื่องนี้เป็นมารยาทพื้นฐานไม่ใช่หรือ เมื่อวีรชนสละชีพ เราก็ควรทำทุกอย่างเท่าที่ทำได้เพื่อจะส่งร่างของเขากลับไปให้คนของเขาจัดพิธีศพ ผมอาจหัวเกาก็ได้มั้ง (คือผมก็อายุเกินสี่พันปีจรงๆ นะนะ) แต่ผมว่าการไม่จัดการศพให้มันถูกต้องเป็นเรื่องหยาบคายมาก

อย่างเช่นนายอะคิลลีสช่วงสงครามเมืองทรอยไง *หยาบคายสุดๆ* รถศึกของเขาลากศพของเฮคเตอร์แม่ทัพแห่งทรอยวิ่งรอบกำแพงเมืองไปตั้งหลายวัน ในที่สุดผมก็โหม่น้ำใจซุสให้ไปกดดันเจ้าอันธพาลคนนั้นให้ส่งร่างของเฮคเตอร์คืนให้พ่อแม่เขาเพื่อจะได้ทำพิธีศพให้เหมาะสมหน่อย แบบว่า*ไม่เอาหน้า* ช่วยแสดงความเคารพคนที่นายฆ่าไปหน่อยสิ

ต่อมาก็ศพของโอลิเวอร์ ครอบมเวลล์ คือผมก็ไม่ได้ชอบหมอนั้นนักหรอก แต่ขอเถอะ ตอนแรกฝั่งอังกฤษก็ฝังศพเขาอย่างสมเกียรติเสียแล้วแต่แล้วจู่ๆ กลับเปลี่ยนเป็นเกลียดเขาเลยขุดศพขึ้นมา 'ประหาร' แล้ว

หัวของเขาก็หล่นลงมาจากหอกที่เสียบประจานเขาอยู่เป็นสิบปีจนกระทั่ง ถูกส่งต่อๆ กันไปในหมู่นักสะสมคนแล้วคนเล่าตลอดเวลาเกือบ สามร้อยปีอย่างกับว่านั่นเป็นลูกโลกหิมะที่ระลึกแบบที่น่าสยดสยอง เป็นบ้า ในที่สุดในปี 1960 ผมก็ไปกระซิบข้างหูผู้มีอิทธิพลว่า พอหะหะ ซ้ำคือเทพเจ้าอะพอลโลและซ้ำขอสิ่งให้เจ้าเอาสิ่งนั้นไปฝังเสีย เจ้า ทำให้ข้าอยากอ้วก

เมื่อเป็นเรื่องของเจสัน เกรซ เพื่อนและน้องชายต่างแม่ของผม ผมไม่ยอมเสี่ยงให้เกิดอะไรขึ้นแน่ๆ ผมจะเป็นคนนำโลงศพของเขากลับไปที่ค่ายจูปิเตอร์ด้วยตัวเองและส่งเขาสู่ชีวิตหลังความตายให้ สมเกียรติยศทุกประการ

ปรากฏว่านั่นเป็นการตัดสินใจที่ดีมาก ขนาดที่ว่าโดนมีกุลเล่นงาน และอะไรต่อมิอะไรแบบนั้นเลยละ

แสงตะวันกำลังจะลับฟ้าย้อมอ่าวซานฟรานซิสโกให้กลายเป็นเหมือนลัมฤทธิ์เหลวตอนที่เครื่องบินส่วนตัวของเราลงจอดที่สนามบิน โอ๊กแลนด์ ผมใช้คำว่าเครื่องบินส่วนตัวของเรา แต่ที่จริงทรัพย์สินส่วนตัวนี้เป็นของขวัญก่อนจากที่ได้รับจากไพเพอร์ แม็กสันกับคุณพอดาราหนึ่งของเธอ (ทุกคนควรมีเพื่อนที่เป็นลูกดารานั่งอย่างน้อยหนึ่งคนนะ)

และที่รอเราอยู่ข้างๆ รันเวย์สนามบินเป็นเซอร์ไพรส์อีกเรื่อง ซึ่งบ้านแม็กสันคงจัดไว้ให้เรา รถส่งศพสีดำวาวหนึ่งคัน

เม็ก แม็กแคฟฟรีย์กับผมเหยียดแข้งเหยียดขาบนลานยางมะตอย ขณะที่พนักงานภาคพื้นดินขนโลงศพที่บรรจรู่างของเจสันออกจาก ส่วนเก็บสัมภาระใต้เครื่องบินเฮลิคอปเตอร์อย่างสงบเสียงม โลงไม้มะฮอกกานี

ซัดมันดูราวกับจะเรืองแสงในแสงยามค่ำเช่นนี้ ที่จับทองเหลืองบนโลงแวววาวทอประกายแดง ผมเกลียดมากที่มันสวยงามขนาดนั้น ความตายไม่ควรเป็นเรื่องสวยงามขนาดนี้เลย

พนักงานแบกโลงขึ้นรถส่งศพก่อนจะชนสัมภาระของเราไปได้ที่เบาะหลัง พวกเราไม่มีของเยอะหรอก มีแค่เบ้ของเม็กกับของผม คนละใบ คันธนูและกระบอกลูกศรกับคูคูเล่ สมุดสเก็ตซ์สองสามเล่มกับแบบจำลองกระดาษแข็งที่เราได้มรดกมาจากเจสัน

ผมเห็นเอกสารอะไรนิดหน่อย ตอบรับคำแสดงความเสียใจจากนักบินและพนักงานต้อนรับบนเครื่อง แล้วก็จับมือกับสปีเซอร์มารยาทดีคนหนึ่งส่งกุญแจรถส่งศพให้ผมก่อนที่จะเดินจากไป

ผมมองกุญแจพวกนั้นแล้วก็หันไปมองเม็ก แม็กแคฟพริยซึ่งกำลังกั๊ดหัวสวีตชิซพิซตัวหนึ่งอยู่ บนเครื่องมีขนมเคี้ยวหนึบสีแดงนั่นเตรียมไว้หกกระป๋อง แต่ไม่เหลือแล้วละ เม็กคนเดียวก็จัดการระบบนิเวศของเจ้าปลาสวีเดนจนล่มสลายได้ที่เดียว

"จะให้ฉันเป็นคนขับเหวอ" ผมถามออกมา "นี่มันรถส่งศพเข้ามาไม่ใช่เหวอ ค่อนข้างแน่ใจว่าใบอนุญาตขับรถของนิวยอร์กไม่ยอมมาให้ขับรถแบบนี้ละ"

เม็กยกไหล่ เธอเอาแต่นอนแผ่บนโซฟาของเครื่องเซสนามาตลอดทางที่เราอยู่บนเครื่องบิน ดังนั้นตอนนี้ผมทรงกะลาครอบสีเข้มของเธอเลยลึบติดหัว กรอบแว่นทรงตาแมวประดับคริสตัลข้างหนึ่งไหล่ออกมาจากผมจนดูเหมือนหูลามดิสโก้

ส่วนที่เหลือของชุดที่เธอใส่อยู่ก็ดูไม่น่าไว้วางใจพอกัน รองเท้าผ้าใบหุ้มข้อสีแดงสด เลกกิ้งสีเหลืองบางเฉียบ และชุดเดรสสีเขียวยาวคลุมเข่า สุตว์รักที่เธอได้มาจากแม่ของเพอร์ซี๊ แจ็กสัน เวลาพูดว่าสุตว์รัก ผมตั้งใจ

จะหมายความว่าชุดนั้นผ่านสงครามมาหลายครั้ง โดนซักและปะชุน มาแล้วก็หลายหนจนมันดูเหมือนผ้าบอลลูนเหี่ยวๆ มากกว่าที่จะเป็น เครื่องแต่งกายชิ้นหนึ่ง ส่วนที่รอบเอวของเม็กนั้น มีของล้ำค่าที่สุด คาคเอาไว้ เข็มขัดทำสวนที่มีกระเป๋าหลายช่อง เพราะบุตรธิดาแห่ง ดิมิเทอร์ทั้งหลายล้วนไม่เคยออกจากบ้านโดยไม่คาดเข็มขัดแบบนี้ มาด้วย

"ฉันไม่มีใบขับขี่" เธอพูด เป็นการตอกย้ำว่าชีวิตของผมกำลังถูก เด็กอายุสิบสองขวบบังเหียนอยู่ "ฉันจอนั่งหน้า"

'จอนั่งหน้า' ดูไม่ใช่คำพูดที่เหมาะสมกับรถส่งศพเท่าไร แต่ไม่ว่า ยังไงเม็กก็เดินก้าวกระโดดไปฝั่งข้างคนขับก่อนที่จะเปิดขึ้นไปนั่ง ผมเลยขึ้นไปนั่งจับพวงมาลัยบ้าง ไม่ช้าเราก็ขับออกมาจากสนามบิน และแล่นขึ้นเหนือไปตามถนนสายไอ-880 ด้วยรถโคกาทาหนะสีดำ

เฮ้อ ย่านเบย์แอเรีย...ผมเคยมีช่วงเวลาดีๆ ที่นั่นหลายครั้งนะ ที่ราบแอ่งกระทะใหญ่โตผืนนี้เต็มไปด้วยคนและสถานที่ที่น่าสนใจ มากมายทีเดียว ผมรักภูเขาสีเขียวแกมทอง ชายฝั่งที่เต็มไปด้วย ม่านหมอก สะพานที่โยงโยเป็นเหมือนลูกไม้เรืองแสง และเส้นแบ่งย่าน ที่หักซิกแซ็กแทรกกันไปมาอย่างกับคนโดยสารถได้ดินในช่วง ชั่วโมงเร่งด่วน

สมัยทศวรรษ 1950 ผมเคยเล่นดนตรีกับบิซซี กิลเลสพีที่ ฝั้บแจ๊ซบ็อบบิต์กลางฟิล์มอร์ ช่วงซัมเมอร์ออฟเลิฟ* ผมเรียกเพื่อนๆ มาเล่นดนตรีแจมกันสดๆ ที่โกลเด็นเกตพาร์กกับวงเกรตฟูลเดด (เป็นคนน่ารักกันทั้งกลุ่มเลยนะ แต่จำเป็นต้องมีเพื่อนโซโลยาว

* Summer of Love เป็นงานรวมพลชาวฮิปปี้หรือ 'บุปผาชน' มากกว่าหนึ่งแสนคนในย่านไฮท์-แอชบิวรี เมืองซานฟรานซิสโกช่วงฤดูร้อนของปี 1967 เพื่อตีมูลค่ากับงานศิลปะ ดนตรี และการเดินทางค้นหา จิตวิญญาณ ในขณะที่เดียวกันก็ประท้วงรัฐบาลและการให้ค่ากับวัตถุนิยมไปด้วย

สิบห้าปีที่นั่นจริงๆ เหนอ) ในช่วงทศวรรษ 1980 ผมก็ขลุกอยู่ที
 ไอ้แกแลนต์กับสแตน เบอร์เรลล์...คนที่ใครๆ รู้จักกันในชื่อเอ็มซี แฮมเมอร์
 ...ตอนที่เขาบุกเบิกวงการป๊อปแร็พขึ้นมา ผมไม่อาจรับความดีความชอบ
 จากดนตรีของสแตนหรอกนะ แต่*ผมเองนี่แหละ*เป็นคนให้คำปรึกษา
 เรื่องแฟชั่นแก่เขา ไอ้กางเกงขาบานเหมือนร่มชูชีพสีทองนั้นนะโอเค
 ผมเอง ด้วยความยินดี ไม่ต้องขอบคุณก็ได้นะเหล่าแฟชั่นนิสต้า
 ทั้งหลาย

พื้นที่ส่วนใหญ่ในเบย์แอเรียทำให้คิดถึงความทรงจำที่ดี แต่ยิ่ง
 ขับไปเรื่อยๆ ผมก็อดไม่ได้ที่จะเหลือบไปมองทางทิศตะวันตกเฉียง
 เหนือ...ทางที่จะไปมารินเคาน์ตีและยอดเขาทามัลเพียส์หะมึน พวกเขา
 เหล่าเทพทุกคนรู้จักที่นั่นในนามของเขาโอทริส ชุมกำลังของเหล่าไททัน
 แม้ศัตรูคู่อาฆาตแต่โบราณของพวกเราจะถูกไล่ลงจากเขาไปแล้ว และ
 แม้วังของพวกเขาก็ถูกทำลายพังยับเยินไปแค่ไหน ผมก็ยังสัมผัส
 แรงดึงดูดชั่วร้ายจากตรงนั้นได้ราวกับแม่เหล็กที่พยายามดูดธาตุเหล็ก
 จากเส้นเลือดที่ตอนนี้มีแต่เลือดมนุษย์ของผม

ผมพยายามลบความรู้สึกนั้นจากใจให้ไวที่สุดเท่าที่จะทำได้
 เรามีปัญหาอื่นต้องจัดการ อีกอย่างเรากำลังจะไปค่ายจูปีเตอร์ เขตพื้นที่
 เป็นมิตรที่ปากนี้ของอ่าว ผมมีเม็กคอยช่วย ผมขับรถส่งศพอยู่ จะมีอะไร
 ผิดพลาดไปได้ล่ะ

ทางหลวงนิมิตซ์คดเคี้ยวไปตามที่ราบฮีสต์เบย์ ผ่านโกดังและ
 ย่านท่าเรือ ผ่านห้างข้างทางกับบังกะไลโทรมๆ ที่เรียงรายแถวแล้ว
 แถวเล่า ด้านขวาของเราคือย่านใจกลางไอ้แกแลนต์ กลุ่มตึกสูงเล็กๆ
 ประจันหน้ากับซานฟรานซิสโกเพื่อนบ้านที่อยู่อีกฝั่งของอ่าวที่แจ้งกว่า
 ราวกับบออยากจะประกาศว่า*เราคือไอ้แกแลนต์! เราก็มี่ตัวตบนนะ!*

เมื่กปรับแก้ไอ้เอนและยกเท้าที่สวมผ้าใบหุ้มข้อสีแดงขึ้นมาพาดบนแผงคอนโซลหน้ารถก่อนจะเปิดหน้าต่าง

"ฉันชอบที่นี่แะะ" เธอตัดสินใจแล้ว

"เราเพิ่งมาถึง" ผมตอบ "เธอชอบอะไรละ โกดังร้าง? หรือไอ้ป้ายร้านซึกเกินเอ็นวาฟเฟิลของโบ"

"ชอบธรรมชาติ"

"คอนกรีตนับเป็นของธรรมชาติด้วยหรอ"

"ที่นี่มีต้นไม้ด้วยยะ พี่ชอกดอก มีความชุ่มชื้นในอากาศ ต้นยูคาลิปตัสก็หอมดี ไม่เหมือน..."

เธอไม่จำเป็นต้องพูดให้จบประโยค เราใช้ช่วงเวลาในแคลิฟอร์เนียตอนใต้ไปกับการเผชิญอากาศร้อนจนแทบไหม้ ความแห้งแล้งสุดขีดและไฟป่าที่ลุกลามร้ายกาจ ทั้งหมดนั้นเป็นฝีมือของวงกตเพลิงที่ควบคุมโดยคาลิกูลากับเมเดีย นางแม่มดเพื่อนซี้คั้งการแก้แค้นของเขาย่านเบย์แอเรียไม่ต้องเจอกับปัญหาอะไรแบบนั้นเลย อย่างน้อยก็ในตอนนี้นะ

เราฆ่าเมเดียไปแล้ว เราดับไฟในวงกตเพลิงไปแล้ว เราปลดปล่อยซีบิลแห่งเอรีเรย์ได้ และช่วยให้ทั้งมนุษย์และภูตธรรมชาติซึ่งกำลังเหี่ยวเฉาตายในแคลิฟอร์เนียได้พ้นภัย

แต่คาลิกูลายังมีชีวิตอยู่โดยไม่ต้องสงสัย เขากับจักรพรรดิคนอื่น ๆ ในไทรอธมิเวรตยังตั้งใจจะเข้าควบคุมวิธีการพยากรณ์ทุกสิ่งอย่างเข้าครอบครองโลก รวมทั้งอยากปั้นอนาคตให้กลายเป็นตามภาพแสนชาติสตร์ของตัวเอง ในขณะที่เราพูดกันอยู่นี้ หมูเรียวฮตต์หูสุดชั่วของคาลิกูลากำลังมุ่งหน้าข้ามอ่าวซานฟรานซิสโกไปโจมตีค่ายจูปีเตอร์ ผมไม่อยากจะนึกเลยว่าจักรพรรดิคนนั้นจะสร้างความเสียหายระดับ

นรกแค่นั้นกับไอ้กแลนดและร้านซิกกันเอ็นวอฟเฟิลของโบ

และต่อให้เราสามารถเอาชนะไทรอัมวิเรตได้ก็ยังมีเคล็ดพิ
เทพพยากรณ์ผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดซึ่งอยู่ในความควบคุมของไพธอน คู่ปรับเก่า
ของผม ผมจะเอาชนะเขาด้วยร่างปัจจุบันที่เป็นเจ้าเด็กป้อแป้อายุ
สิบหกปีได้ยังไงก็ยังไม่รู้เลย

แต่นอกจากเรื่องพวกนั้นทุกอย่างก็เรียบร้อยดี ต้นยูคาลิปตัส
หอมดีนะ

รถบนถนนเริ่มชะลอที่ทางแยกไอ-580 ปราบฏว่าคนที่ขับรถ
ในแคลิฟอร์เนียเขาไม่ทำตามธรรมเนียมทั่วไปที่จะเกรงใจและหลีกเลี่ยง
ให้รถส่งศพไปก่อน พวกเขาคงคิดมั่งว่าอย่างน้อยคนบนรถก็ตายไปแล้ว
หนึ่งคน เราเลยไม่ต้องรีบร้อนอะไร

เมื่อกเล่นกับปุมกดข้างหน้าต่าง เปิดแล้วก็ปิดกระจกไปเรื่อย
หวือ หวือ หวือ

"นายรู้ทางไปค่ายจูปีเตอร์ใช่ไหมนะ" เธอถาม

"แหล่งสิ"

"เพราะตอนค่ายฮาล์ฟลัดนายก็พูดงั้น"

"ยังไงก็ไปถึงที่ได้ละกัน! ถึงจะช้าหน่อยก็เหอะ"

"ไปถึงแบบหนาวเหน็บและเกือบตาย"

"ฟังนะ ทางเข้าค่ายอยู่ตรงนั้นเอง" ผมยกมือขึ้นโบกกว้างๆ ไป
แถบเนินเขาไอ้กแลนด "มีทางเข้าลับอยู่ในอุโมงค์คัลลิดคอตต์หรืออะไร
ทำนองนั้น"

"หรืออะไรทำนองนั้น?"

"เอ่อ ก็ฉันไม่เคยขับรถไปที่ค่ายจูปีเตอร์" ผมยอมรับ "ปกติฉัน
ใช้วิธีเหาะลงมาจกสวรรค์ในราชรถตะวันตกันงาม แต่ฉันรู้ว่าอุโมงค์

คัลดีคอตต์เป็นทางเข้าหลัก เผลอๆ จะมีป้ายด้วยซ้ำ เผลอๆ อาจมี
เลนที่เขียนว่าทางสำหรับมนุษย์กึ่งเทพเท่านั้น"

เมื่อกมองผมลอดแว่น "นายนี่เป็นเทพที่โง่สุดโง่สุด" เธอออก
ปิดกระจกด้วยเสียง วิว ฟูบ! เสียงที่ทำให้ผมนึกถึงไบมิดคิโยตีนขึ้นขึ้นมา
จนแอบหัวเราะ

เราเลี้ยวไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือเข้าทางหลวงไฮเวย์
สาย 24 ยิ่งเข้าใกล้เทือกเขารกก็ติดน้อยลง ทางยกระดับนั้นแล่นผ่าน
ย่านที่มีถนนคดเคี้ยวซึ่งมีต้นสนสูงปลูกรายสองข้าง บ้านตึกปูนสีขาว
เรียงรายตามเนินเขาหญ้า

ในที่สุดก็เห็นป้ายข้างทางที่บอกว่า 'ทางเข้าอุโมงค์คัลดีคอตต์ 3 กม.'
ป้ายนั้นน่าจะช่วยให้ผมสบายใจขึ้น อีกไม่ช้าเราจะผ่านพรมแดน
ค่ายจูปิเตอร์เข้าไปในหุบเขาที่ซ่อนตัวอยู่ในมนตร์บังตาซึ่งมีการรักษา
ความปลอดภัยเข้มงวด ที่ซึ่งเหล่าทหารลีเจียนเนอร์ทั้งหมดจะช่วย
ปกป้องผมจากสิ่งที่ผมกลัว อย่างน้อยก็ช่วยได้สักกระยะหนึ่ง

ในเมื่อเป็นแบบนี้ ทำไมผมจึงต้องรู้สึกเสียวสันหลังอย่างกับ
มีหนอนทะเลไต้ยั่วเย้าไปหมดด้วยนะ

มีอะไรสักอย่างไม่ชอบมาพากล ผมเพิ่งเข้าใจว่าความอึดอัดใจ
ที่รู้สึกมาตั้งแต่ตอนที่เครื่องบินลงจอดนั้นไม่ได้เป็นเพราะภัยคุกคาม
จากที่ไกลๆ ของคาลิกูลา หรือฐานทัพเก่าของพวกเขาที่โหดเหี้ยมเพียง
แต่เป็นภัยที่จวนตัวกว่านั้น...ประสงคร้ายจริงจัง และเข้าใกล้พวกเรา
เข้ามาทุกที

ผมเหลือบมองกระจกมองหลัง มองผ่านม่านบางๆ ที่รูเปิด
กระจกหลังวั้นนั้นผมก็เห็นแต่รถที่วิ่งอยู่บนถนน แต่จากเงาที่สะท้อน
บนฝาโลงศพวาวซึ่งบรรจุร่างของเจสันผมกลับเห็นความเคลื่อนไหว

จากร่างดำมืดที่อยู่ด้านนอก...เหมือนมีวัตถุขนาดเท่าร่างมนุษย์เพิ่ง
บินผ่านรถส่งศพของเราไป

"เอ่อ เม็ก" ผมพยายามคุมเสียงให้เป็นปกติ "เห็นอะไรผิดปกติ
ตามหลังเรามามั้ย"

"ผิดปกติยังไงล่ะ"

'ดวบ'

รถส่งศพเซวบราวกับว่าถูกผูกไว้ทำยรถบรรทุกเศษเหล็ก รอยเท้า
สองรอยปรากฏขึ้นบนเบตตันรถที่บุผ้าเอาไว้

"มีตัวอะไรไม่รู้โผล่ขึ้นมาบนหลังคารถ" เม็กสรุป

"ขอบคุณมาก เซอร์ล็อก แม็กแคฟฟรีย์! ช่วยเอามันลงไปหน่อย
ได้มั้ยล่ะ"

"ฉันเนี่ยนะ จะทำได้ยังไง"

นั่นเป็นคำถามที่สมเหตุสมผลจนน่ารำคาญ เม็กสามารถเสกแหวน
ที่นิ้วกลางทั้งสองข้างให้กลายเป็นดาบทองแสนร้ายกาจได้ แต่ถ้าเธอ
เรียกดาบมาในระยะประชิดแบบเวลาอยู่ภายในรถส่งศพ เธอจะ...1)
ไม่มีที่พอกที่จะแกว่งดาบ และ 2) สุดท้ายอาจแทงผมและ/หรือแทง
ตัวเองเข้าไปเลย

'กีก กีก'

รอยเท้ายิ่งลึกขึ้นตอนที่เจ้าสิ่งซึ่งอยู่บนหลังคารถทรงตัวเหมือน
นักไต่คี่คนที่กำลังพยายามทรงตัวบนกระดาน น้ำหนักของมันต้องมาก
ที่เดียวถึงได้ทำจนหลังคาเหล็กยุบได้

ผมรู้สึกว่ามีเสียงครางหึ่งผุดขึ้นมาในคอ มือที่จับพวงมาลัย
เริ่มสั่น ใจโหยหาคันธนูและกระบอกรที่วางอยู่เบาะหลัง แต่ผมก็คง
ใช้มันไม่ได้ ผมถือคติ 'ซัปไม่ยิง' การซัปรถระหว่างยิงอาวุธวิถีโค้ง

เป็นสิ่งที่ห้ามทำตามเลยนะเด็กๆ

"เธอน่าจะเปิดกระจก" ผมบอกเม็ก "ชะงักออกไปแล้วบอกให้มันไปให้พ้นชะ"

"อืม ไม่เอา" (เทพเอ๊ย เด็กนี่ดื้อจริงๆ) "นายนั้นแหละลองขับสายให้มันกระเด็นไปดีมะ"

ก่อนที่ผมจะทันได้อธิบายว่านั่นเป็นความคิดที่ไม่ควรทำเลยระหว่างขับรถบนทางหลวงด้วยความเร็วห้าสิบลไมล์ต่อชั่วโมง ผมก็ได้ยินเสียงเหมือนใครเปิดกระป๋องอะลูมิเนียม เสียงฟู้ดคมๆ ในยามที่ลมพัดผ่านโลหะ ขาข้างหนึ่งเจาะเพดานรถลงมาได้แล้ว เล็บแหลมขนาดเท่ากับดอกสว่าน จากนั้นเราก็เจอเล็บอีกนิ้ว แล้วก็อีกนิ้ว จนสุดท้ายผ้าบุเพดานรถก็มีอะไรแหลมๆ ชาวๆ เจาะลงมาสิบลแท่ง... เป็นจำนวนที่เข้ากับมือใหญ่มากๆ สองมือพอดี

"เม็ก!" ผมร้องเสียงหลง "เธอช่วย..."

ผมก็ไม่รู้เหมือนกันว่าคิดจะจบประโยคนั้นยังไง *คุ้มครองฉันด้วย?* *ฆ่าไอ้ตัวนั้นหน่อย?* ดูที่เบาะหลังให้ที่ว่าฉันมีกางเกงในสำรองรีเปล่า?

แต่ผมถูกขัดจังหวะอย่างหยาบคายเป็นเมื่อเจ้าสัตว์ประหลาดตนนั้นกระชากหลังคารถเราออกอย่างกับว่าเราเป็นของขวัญปีใหม่ที่มันเพิ่งได้มา

เจ้าตัวที่กำลังจ้องผ่านช่องขาดแควกลงมานั้นเป็นตัวประหลาดรูปร่างอย่างมนุษย์ที่ดูเหมือนผีดิบเหี้ยวๆ หนึ่งสีดำน้าเงินของมันวาววามเหมือนผิวแมลงวัน ตาของมันเป็นลูกกลมๆ สีขาวขุ่นๆ เขี้ยวเง็งมีน้ำลายไหลเยิ้ม ที่บนกายมีผ้าเตี่ยวทำจากขนนกสีดำมันแล็บแลมกลืนที่ออกมาจากร่างของมันก็เน่าบาดจุกยิ่งกว่าถึงขยะที่ไหน... อันนี้ต้องเชื่อนะ ผมตกถึงขยะมาหลายรอบละ

"อาหาร!" มันกูร็องออกมา

"ซ่ามัน!" ผมตะโกนบอกเม็ก

"หักหลบ!" เธอตะโกนกลับ

หนึ่งในเรื่องที่น่ารำคาญมากขณะโดนลงโทษให้มาอยู่ในร่างมนุษย์สุดอ่อนด้อยนี่ก็คือ...ผมเป็นทาสรับใช้ของเม็ก แม็กแคฟฟรีย์ ผมจำเป็นต้องทำตามคำสั่งโดยตรงของเธอทุกอย่าง เพราะฉะนั้นเมื่อเธอตะโกนว่า 'หักหลบ' ผมจึงหมุนพวงมาลัยไปทางขวาอย่างแรง รดส่งศพλεύวได้อย่างงดงาม มันดริฟต์ผ่านถนนไปสามเลน พุ่งตรงเข้าไปหาราวกั้นถนน แล้วก็ดำดิ่งลงไปในหุบเขาเบื้องล่างเลยทันที

2

พวก แบบนี้ไม่สวย
พวกพ'ยามจะกินพวกฉัน
นั่นเพื่อนตายฉัน พวก

ผมชอบรถบินได้นะ แต่ผมชอบเฉพาะรถที่ทำมาสำหรับ
บินได้อยู่แล้ว

ขณะที่รถส่งศพพุ่งอย่างรวดเร็วจนแรงโน้มถ่วงเป็นศูนย์ ผมก็มีเวลา
หลายไมโครวินาทีที่จะชื่นชมทิวทัศน์ด้านล่าง...ทะเลสาบเล็กๆ สวยงาม
ที่รายล้อมด้วยต้นยูคาลิปตัส ทางเดินชมป่า ยังมีหาดเล็กๆ บนชายฝั่ง
ไกลๆ ซึ่งมีกลุ่มคนที่มาปิกนิกยามเย็นนั่งเล่นสบายใจอยู่บนผ้าปูนั่ง

โห ดีเนอะ ส่วนเล็กๆ ในหัวของผมคิด อย่างน้อยก็อาจจะได้
ตกลงไปในน้ำ

แล้วเราก็ตกลงไปจริงๆ แต่ไม่ได้ตกลงไปในทะเลสาบ ตกไป
ทางแนวต้นไม้ต่างหาก

เสียงสูงปริ๊ดราวกับลูซาลโน ปาวารอตตีกำลังร้องโน้ต 'ซี' ในคีย์
เสียงสูงสุดจากโอเปร่าดอน จิโอวานนีหลุดออกมาจากปากของผม
มือของผมจับพวงมาลัยแน่นเหมือนติดดาวเอาไว้

ขณะที่พวกเราจมลงไปสู่ป่ายูคาลิปตัส เจ้าผีภูตนั้นนั้นก็หายไป

จากหลังคารถ เกือบจะเหมือนกับว่ากิ่งไม้ตั้งใจพาดจนมันกระเด็นไป แล้วกิ่งไม้กิ่งอื่นๆ ก็ไต่มาจับรถส่งศพ ช่วยให้เราชะลอความเร็วตอนที่ตกลงมา พาเราร่วงผ่านกิ่งไม้ที่ส่งกลิ่นเหมือนยาแก้ไอกิ่งแล้วกิ่งเล่า จนกระทั่งลื้อทั้งสี่ตกลงมาถึงพื้นโดยไม่คว่ำ แต่มีเสียงตุบดังลั่น แม้จะสายเกินไป แต่ถุงลมนิรภัยก็ทำงานและอัดหน้าของผมจนหัวไปกระแทกกับที่พนักศีรษะด้านหลัง

เหมือนมีตัวอะมีบาสีเหลืองๆ เดินสนุกอยู่ในดวงตาผม รสเลือดขมอยู่ในคอ ผมตะเกียกตะกายไปหาที่จับประตูและเบียดตัวเองผ่านถุงลมนิรภัยกับเก้าอี้ที่นั่งก่อนจะล้มลงไปบนพื้นหญ้านุ่มๆ เย็นๆ

"อ้ออก" ผมร้อง

ผมได้ยินเสียงเม็กที่ก็ขาอกเสลดอยู่สักที่แถวๆ นี้ อย่างน้อยนั่นก็แปลว่าเธอยังไม่ตาย คลื่นซัดเบาๆ เข้ามาถึงชายฝั่งทะเลสาบทางซ้ายมือห่างจากตัวผมไปสักสามเมตร จุดที่อยู่เหนือศีรษะของผม ใกล้ส่วนยอดของต้นยูคาลิปตัสต้นใหญ่ที่สุด เพื่อนผีภูตตัวสีน้ำเงินดำของเราแยกเขี้ยวเดินไม่หยุดเพราะติดอยู่กับกรงกิ่งไม้

ผมพยายามลุกขึ้นยืน จมูกปวดไปหมดเหมือนเพิ่งมีใครเอายาหม่องมาทาทั่วทางเดินหายใจ "เม็ก?"

เธอเดินกะเผลกมาให้เห็นทางด้านหน้าของรถส่งศพ มีรอยขีดเป็นรูปวงแหวนให้เห็นรอบดวงตา ไม่ต้องสงสัยเลยว่านั่นเป็นผลจากถุงลมนิรภัยฝั่งข้างคนขับ แว่นของเธอยังไม่แตก แต่เบี้ยวไม่เหลือ "นายหักหลบได้ช่วยบรมเลย"

"โอ๊ย เทพสาป!" ผมท้วง "ก็เธอสั่งให้ฉัน..." สมอของผมชะงักไปชั่วครู่ "เดี๋ยว ว่าแต่ทำไมเรายังไม่ตาย คนที่สั่งให้กิ่งก้านต้นไม้จอร์บเราคือเธอหรือ"

"โธระ" เธอสะบัดข้อมือ แล้วดาบของคูก็วาบขึ้นมายุ่นในมือ เม็กใช้ดาบสองเล่มนี้เหมือนไม้สก็ที่ช่วยค้ำให้เธอยืนอยู่ได้ "นั่นจะกัก ใ้อีตนั้นได้ไม่นานหรอก เตรียมตัวให้พร้อม"

"อะไรนะ!" ผมร้องเสียงหลง "อย่าเพิ่ง ไม่ ยังไม่พร้อม!"

ผมใช้ประตูด้านคนขับย่นตัวเองให้ลุกขึ้นย่น

ที่อึกฝั่งของทะเลสาบ คนที่นั่งปิกนิกกันอยู่ลุกขึ้นมาจากผ้า ที่ปูนึ่งแล้ว การมีรถส่งศพตกลงมาจากฟ้าคงจะเรียกความสนใจของ คนพวกนั้นได้บ้างละมั้ง สายตาของผมพร่านิดๆ แต่ดูมีอะไรประหลาดๆ เกี่ยวกับคนกลุ่มนี้...หนึ่งในนั้นสวมเกราะ? ส่วนอีกคนก็มีขาเป็นขาแพะ?

ต่อให้พวกนั้นจะมาดี แต่พวกเขาที่อยู่ไกลเกินจะช่วยเราได้

ผมเดินกะเผลกไปยังรถส่งศพและกระซกเปิดประตูด้านหลัง โลงของเจสันยังดูปลอดภัยดีอยู่ ผมคว่ำธนูและกระบอกลูกศรออกมา อุกุเลเล่ของผมหล่นไปอยู่ตรงไหนไม่รู้ได้แก้อีเบาะหลัง คงต้องเลิกใช้มัน ไปก่อน

เจ้าตัวประหลาดส่งเสียงโหยหวนอยู่เหนือศีรษะเราพลางด้นพรวด ในกรงที่สานมาจากกิ่งไม้

เม็กสะดุดเสียหลัก เหนือแตกพรายอยู่ที่หน้าผากของเธอ แล้ว เจ้าผีภูถนั้นก็ด้นจนเป็นอิสระก่อนที่จะร่วงตกลงมาอยู่ห่างจากเราแค่ไม่กี่เมตร ผมแอบหวังว่าขาของเจ้าตัวนั้นจะหักตอนที่กระทบพื้น แต่ เราก้ไม่ได้โชคดีขนาดนั้น มันก้าวมาสองสามก้าว เท้าของมันฝาก รอยเหนอะขึ้นไว้บนผืนหญ้า ก่อนที่มันจะยึดตัวขึ้นมาชู เขี้ยวแหลมขาว เรียงกันเหมือนรั้วบ้านซานเมืองสวยๆ

"ฆ่าแล้วกิน!" มันกรี๊ดร้อง

เป็นเสียงร้องที่ช่างไพเราะเสนาะหู เจ้าผีภูถด้นไปเป็นนักร่อนนำ

ของวงนอร์วีเจียนเดธเมทัลได้เลยนะเนี่ย

"เดี๋ยว!" เสียงของผมหลงเขี้ยว "ข้า...ข้ารู้จักเจ้า" ผมกระดิกนิ้วอย่างกับมันจะช่วยเคาะสนิมจากความทรงจำของผมได้ คันธนูที่จับอยู่ในอีกมือหนึ่งสั่นสะท้าน ลูกศรก็เดินพลา่านอยู่ในกระบอกร "ตะ...เดี๋ยวนะเดี๋ยวดังนี้ก่อนออกแน่!"

เจ้าผีภูกลนั้นลั้งเลไปนิดหน่อย ผมเชื่อมมาตลอดว่าสิ่งที่มีสติสัมปชัญญะทุกคนไม่ว่าจะมีชีวิตหรือไม่ก็ล้วนอยากให้คุณถูกจดจำได้ ไม่ว่าจะเป็นเทพ มนุษย์ หรือผีภูกลน้ำลายเยิ้มสวมผ้าเตี่ยวขนแฉ่ง เราอยากให้คุณอื่นรู้ว่าเราเป็นใคร ชอบให้คุณอื่นพูดชื่อของเราพอใจเมื่อคนอื่นชื่นชมการมีตัวตนของเรา

แน่นอนว่าผมก็แค่พยายามจะยื้อเวลาแล้วหวังว่าเมื่อกจะหายเหนื่อยพุ่งเข้าใส่เจ้าสัตว์ประหลาดตุนั้นและเสียบจนมันกลายเป็นเส้นพาสต้าพัพพาร์เดลเล* กลิ่นฉุนแบบผีภูกล แต่ในตอนนี้อยู่เหมือนเธอยังไม่สามารถใช้ดาบทำอะไรได้นอกจากเป็นไม้ค้ำอยู่แบบนั้น การควบคุมต้นไม้ยักษ์ก็คงจะทำให้เหนื่อยล้ามั้ง แต่เอาจริงนะ เธอจะช่วยรอบไปหมดแรงหลังจากที่ฆ่าไอ้แรงผ้าเตี่ยวนี้ไม่ได้หรอก

เดี๋ยว แร้งผ้าเตี่ยว...ผมหันไปดูเจ้าผีภูกลนี่อีกครั้ง ผิวหนังสือน้ำเงินดำตะมุตะป้าประหลาดของมัน ดวงตาสีขาว ปากใหญ่ไปครึ่งหน้า และรูจมูกเล็กนิดเดียว กลิ่นตัวที่เหม็นเหมือนเนื้อเน่า มันสวมขนของนกที่กินซากศพ...

"ข้ารู้จักเจ้าจริง ๆ ด้วย" ผมนึกขึ้นได้ "เจ้าคือยูรีโนมัส"

ผมขอทำให้คุณลองพยายามพูดว่า *เจ้าคือยูรีโนมัส* ตอนที่ลั้น

* พัพพาร์เดลเล (Pappardelle) เป็นพาสต้าเส้นกว้างและแบน คล้ายๆ เส้นแทลเสียดล แต่จะกว้างกว่า บางทีจะทำเป็นแบบขอบหยัก เหมาะสำหรับรับประทานกับซอสเนื้อที่ค่อนข้างข้น ด้วยขนาดความกว้างของเส้นที่ยิ่งมากเท่าใด ซอสก็จะสามารถเกาะตัวได้มากเท่านั้น

ยั้งหนัก ร่างทั้งร่างสั้นไปด้วความกั่ว แถมยั้งเพ็งโตนถุลงมณรภย
ของรถส่งศพอัฒหน้ามาอึก

ริมฝัปากของเจ้าฝักุลหญักซึ้น น้ำลายย้อยเป็นเส้นสีเงินหยดลงมา
จากคางของมัน "เยส! อาหารพุดซ้อซ้าได้!"

"ตะ...แต่เจ้าเป็นตัวกนศพ!" ผมท้วง "เจ้าควรจะอยู่ในโลกไต้พิภพ
และรับใช้ฮาเดส!"

ฝักุลตนั้นเอียงคอราวกับกำลังพยายามคิดถึงคำว่าโลกไต้พิภพ
กับฮาเดส และดูเหมือนมันจะไม่ได้ชอบคำนั้นเท่ากับคำว่าซัวและกน

"ฮาเดสให้กนแต่ซากเก๋าๆ!" มันตะโกน "เจ้านายให้กนสตุๆ!"

"เจ้านาย?"

"เจ้านาย!"

ผมละไม่อยากให้อัธร้างผ้าเตี่ยวนี้ตะโกนกรีดเสียงออกมาเลย
ตัวมันไม่มีหูให้เห่น เท่ากับมันคงจะคุมความดังของเสียงไม่ได้ หรือไม่จัน
มันก็อาจจะแค่อยากพ่นน้ำลายน่าชยะแซงออกมาให้เป็นรัศมีวงกว้าง
ที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

"ถ้าเจ้าหมายถึงคาลิกุลา" ผมลองเดา "ซ้าแนใจว่าเขาคงสัญญา
อะไรไ่ว์เยอะแยะ แต่บอกได้เลยนะ คาลิกุลาไม่ใช่..."

"ฮ่า! เจ้าอาหารโง่! คาลิกุลาไม่ใช่เจ้านายของเรา!"

"ไม่ใช่หรอ"

"ไม่ใช่เจ้านาย!"

"เม็ก!" ผมตะโกน เนี่ย ที่นี้ผมเลยทำตามมันไปด้วยเลย

"ว่าโง่" เม็กส่งเสียงเบาหวิว เธอดูแกร่งกล้าพร้อมทำศึกมาก
ในระหว่งที่ใช้ดาบยันต่างไม้เท้าและเดินมาทางผมเหมือนนายแก่
"ขอเวลาเตี่ยวนะ"

เห็นชัดๆ ว่าเธอคงไม่ใช่ผู้นำในการสู้ครั้งนี้แน่ ถ้าผมปล่อยให้
ไอ้แรงผ้าเตี่ยวเข้าใกล้เธอ มันจะฆ่าเธอ และผมรู้สึกที่แนวคิดนั้น
เป็นเรื่องที่รับไม่ได้ไปแก้ลิบห้าเปอร์เซ็นต์ละ

"เอ่อ ยูรีโนมัส" ผมพูด "ไม่ว่านายของเจ้าคือใคร วันนี้เจ้าจะฆ่า
และกินใครไม่ได้ทั้งนั้น!"

ผมคิดว่าลูกศรออกมาจากกระบอกดอกหนึ่ง ทาบมันเข้ากับคันธนู
แล้วก็เล็งอย่างที่ทำมาเป็นล้านๆ ครั้งแล้ว...แต่เวลาที่มือก็สั่นเขาก็อ่อน
มันไม่ได้น่าประทับใจเหมือนแต่ก่อนเท่าไร

ว่าแต่ทำไมมนุษย์ต้องตัวสั้นเวลาที่พวกเขากลัวด้วยนะ มันดู
ไม่ช่วยให้สถานการณ์ดีขึ้น ถ้าผมเป็นคนสร้างมนุษย์ ผมคงมอบ
ความตั้งใจมั่นและพลังเหนือมนุษย์ให้พวกเขาใช้ระหว่างที่กำลัง
กลัวสุดขีด

เจ้าผีภูลขู่ฟอ พ่นน้ำลายมาอีก

"อีกไม่ช้ากองทัพของเจ้านายจะผงาดขึ้นอีกครั้ง!" มันตะโกน
"เราจะเก็บงานให้จบ! ข้าจะทิ้งอาหารให้ถึงกระดูก และอาหารจะต้อง
มาเป็นหนึ่งกับเรา!"

อาหารจะเป็นหนึ่งกับเรานั้นหรือ จูๆ ท้องไส้ของผมนึกเหมือน
ไร้แรงโน้มถ่วง ผมยังจำได้ว่าทำไมฮาเดสถึงชอบเจ้ายูรีโนมัสพวกนี้นัก
แค่โดนกรงเล็บของมันกรีดเข้าเนื้อนิดเดียวก็ทำให้มนุษย์ติดเชื้อร้าย
และเมื่อมนุษย์เหล่านั้นตายพวกเขาจะกลับฟื้นคืนชีพเป็นสิ่งที่ชาวกรีก
เรียกว่า*ไรโคไลคัส* หรือภาษาอื่นๆ ที่พูดกันในที่วิก็คือเป็นซอมบี้

แต่นั้นยังไม่ใช่เรื่องที่แย่มากที่สุดนะ ถ้าปล่อยให้ยูรีโนมัสได้ทะกิน
เนื้อจากศพไปถึงกระดูก โครงกระดูกนั้นก็กลับมาเคลื่อนไหวได้
ในฐานะของนักบอมบะที่แข็งแกร่งร้ายกาจที่สุด ทหารโครงกระดูก

มากมายทำหน้าที่เป็นองครักษ์พิทักษ์วังของฮาเดสซึ่งเป็นงานที่ผ
ไม่อยากสมัครเลยจริงๆ

"เม็ก?" ลูกศรของผมยังเล็งอยู่บนอกของผีภูต "ถอยไป อย่าให้
เจ้าตัวนี้ข่วนเอาได้"

"แต่..."

"ขอล่ะ" ผมอ้อนวอน "ขอสักครั้ง เชื้อฉันเถอะ"

ไอ้แรงผ้าเตี๋ยวคำราม "อาหารพุดเยอะไป! หิวแล้ว!"

มันพุ่งเข้าใส่ผม

ผมยิง

ลูกศรเข้าเป้าตรงกลางอกของผีภูตตนนั่นพอดีแล้วกระเด็นออกไป
เหมือนกระสุนยางยิงถูกโลหะ แต่อย่างน้อยปลายศรที่เป็นสัมฤทธิ์วิเศษ
ก็น่าจะทำให้มันเจ็บบ้าง เพราะผีภูตร้องเสียงหลงและชะงักอยู่กับที่
เห็นควันกรุ่นอยู่ที่อก แต่เจ้าสัตว์ประหลาดตนนั่นยังมีชีวิตอยู่แน่ๆ
ถ้าผมสามารถยิงซ้ำได้ยี่สิบหรือสามสิบดอกที่จุดเดิมอาจจะสร้าง
ความเสียหายอย่างหนักได้

ผมขึ้นศรอีกดอกด้วยมือที่ยังลั่นสะท้าน "นะ...นั่นเป็นแค่
คำเตือนนะ!" ผมพยายามหลอก "ดอกหน้าฆ่าเจ้าแน่!"

แรงผ้าเตี๋ยวส่งเสียงขลุขลอกจากในคอ ผมแอบหวังว่านั่นเป็น
เสียงใกล้ตายที่มาช้ายังดีกว่าไม่มา แต่แล้วผมก็รู้ว่ามันแค่หัวเราะ
อยู่เท่านั้น "จะให้ข้ากินอาหารอื่นก่อน? ให้กินเจ้าเป็นของหวานใช้มั้ย"

มันกางกรงเล็บและทำท่าบู้ยิบไปทางรถส่งศพ

ตอนแรกผมไม่เข้าใจ ผมไม่ยอมเข้าใจ มันอยากกินถูกลมนิรภัย
หรือไง หรืออยากกินมาน

เม็กเข้าใจก่อนผม เธอรื้อร่องด้วยความโมโห

เจ้าสัตว์ประหลาดชนิดนี้เป็นตัวกินซากศพและเราก็ขับรถส่งศพมา
"ไม่ได้!" เม็กตะโกน "อย่ายุ่งกับเขา!"

เธอกะเผลกขึ้นมาจากข้างหน้าพลาถยกดาบทั้งสองขึ้น แต่เธอก็ยังไม่อยู่ในสภาพที่จะสู้กับผีภูได้ ผมเบียดเธอไปอีกข้าง เอาตัวมาขวางระหว่างเม็กกับยูรีในมัสตานั้นแล้วก็ยิงลูกศรไปตอกแล้วตอกเล่า

ศรเจียดแล้วก็ตั้งไปจากหน้าสนิดาน้ำเงินของเจ้าตัวนั้นทิ้งไว้เพียงแผลกรุ่นควันที่ไม่สาหัสถึงตายจนน่ารำคาญ เจ้าร่างผ้าเตี่ยวอย่างสามขุมเข้ามาทางผมพร้อมกับครางด้วยความเจ็บปวด ร่างของมันสะดุ้งตามจังหวะที่โดนยิง

มันอยู่ห่างจากผมแค่เมตรครึ่ง

จนกระทั่งเหลือระยะห่างแค่ครึ่งเมตร กรงเล็บของมันก็กางออกเพื่อจะกรีดหน้าผมเป็นริ้ว

แต่แล้วจากข้างหลังก็มีเสียงผู้หญิงตะโกนขึ้น "เฮ้!"

เสียงนั้นดึงความสนใจจากเจ้าร่างผ้าเตี่ยวได้นานพอที่ผมจะล้มก้นจ้ำบ่าอย่างแสนกล้าหาญที่สุดแล้วก็รีบหนีตะลึงตะลันออกจากเงื้อมมือของเจ้าผีภูตนั้น

เจ้าร่างผ้าเตี่ยวกะพริบตาปริบๆ ด้วยความสับสนกับคนที่มาใหม่จุดที่ห่างไปประมาณสามเมตรกว่าๆ มีกลุ่มพอนและไดรแอตที่ดูไม่ค่อยเป็นระเบียบสักหนึ่งโหลที่ล้วนพยายามหลบอยู่หลังหญิงสาวผมสีชมพูร่างแก้ง่างที่สวมเกราะทหารสีเขียวและโรมันอยู่

สาวคนนั้นวุ่นวายอยู่กับอาวุธยิงได้อะไรสักอย่าง...โอ้ย ตายๆ นั้นมานูบาลิสตา หน้าไม้ใหญ่ของพวกโรมัน ใช้อาวุธแบบนี้มันแย่มากๆ ทรงพลังมากก็จริง แต่ยิงช้า และขึ้นชื่อมากเรื่องการเป็นอาวุธที่เอาแน่เอานอนไม่ได้ มันขึ้นลูกดอกไว้แล้ว เธอหมุนคันหมุนเพื่อขึงสาย

มือเธอก็สั้นไม่ต่างจากมือของผม

ระหว่งนั้นเมื่อก็ครางอยู่บนสนามหญ้าทางซ้ายมือของผม
ระหว่งที่พยายามจะลุกขึ้นยืน "นายผลักฉัน" เธอบ่น แต่ผมแน่ใจว่า
เธอพูดแบบนั้นเพราะอยากบอกว่าขอบคุณมาก อะพอลโล ที่ช่วย
ชีวิตฉันไว้

สาวผมชมพุดนนั้นยกมานูบาลิสตาขึ้น ยิงเห็นขายาวๆ เก้งก้าง
ของเธอยิ่งทำให้ผมคิดถึงลูกยีราฟ "ยะ...อย่ายุ่งกับพวกเขานะ" เธอ
สั่งเจ้าผีกุล

ไอ้แรงผ้าเตี่ยวหันไปชูฟ้อและพ่นน้ำลายอย่างสมกับเป็นมัน
"มาเป็นอาหารให้เราอีก! พวกเจ้าทุกคนจะได้เข้ากองทัพซากศพของ
กษัตริย์!"

"พวก" ฟอนตนหนึ่งยกมือเกาใต้เสื่อยึด 'สาธารณรัฐประชาชน
เบิร์กเลย์' อย่างห้วนๆ "นั่นมันไม่คูลเลย"

"ไม่คูล" เพื่อนเขาอีกหลายคนพูดบ้าง

"เจ้าขวางข้าไม่ได้ โรมัน!" เจ้าผีกุลตนนั้นแยกเขี้ยว "ข้าได้ลิ้มรส
เพื่อนทหารของพวกเจ้าแล้ว! ในคืนดวงจันทร์สีเลือด พวกเจ้าจะได้
กลับไปร่วมรบกับมัน..."

ฉีก

ลูกดอกหน้าไม้ทำจากทองจักรพรรดิปักเข้าไปกลางอกของ
เจ้าแรงผ้าเตี่ยว ดวงตาสีขาวหม่นของเจ้าผีกุลตนนั้นเบิกกว้างด้วย
ความประหลาดใจ แม้สาวทหารคนนั้นก็ดูอึ้งไม่แพ้กัน

"โหย ยิงโดนด้วย" ฟอนตนหนึ่งพูดขึ้นมาราวกับเรื่องนี้ทำให้เขา
รู้สึกไม่สบายใจ

ผีกุลตนนั้นสลายร่างกลายเป็นฝุ่นและขนร่วง แล้วลูกดอกนั้น

ก็ตกลงไปกระทบพื้น

เมื่อกะเผลกมาที่ข้างๆ ผม "เห็นมะ นั่นต่างหากคือวิธีที่จะฆ่ามันได้"

"โอ๊ย ไม่ต้องมาพูดเลย" ผมบ่น

แล้วเราก็ก็นไปหาผู้ที่กอบกู้ชีวิตเราได้อย่างไม่น่าเชื่อ

สาวผมชมพูนวมืดคือมองกองฝุ่น คางสั้นเหมือนกำลังจะร้องไห้

พลางพึมพำ "ฉันเกลียดเจ้าตัวพวกนั้น"

"คะ...เคยสู้กับพวกมันมาก่อนหรือ" ผมถาม

เธอมองผมอย่างกับว่านั่นเป็นคำถามโง่ๆ ที่พยายามกันมาๆ

พอนตนหนึ่งสะกิดเธอ "ลาวิเนีย ทามสิว่าพวกนี้เป็นใคร"

"อ้อ ไช้" ลาวิเนียกระแอม "พวกนายเป็นใคร"

ผมตะเกียกตะกายลุกขึ้นและพยายามเรียกสติคืนมาให้มากที่สุด

"ฉันคืออะพอลโล นี่เม็ก ชอบคุณมากที่ช่วยพวกเราไว้"

ลาวิเนียจ้องเขม็ง "อะพอลโล แบบที่..."

"เรื่องมันยาวนะ เรากำลังพาร่างเจสัน เกรซเพื่อนของเรากลับมาฝั่งที่ค่ายจูปีเตอร์ ช่วยเราหน่อยได้มั๊ย"

ลาวิเนียอ้าปากค้าง "เจสัน เกรซ...ตายแล้วหรือ"

แต่ก่อนที่ผมจะทันได้ตอบก็มีเสียงโหยหวนอย่างโกรธเคืองระคนเจ็บใจดังมาจากทางหลวงไฮเวย์สาย 24

"เอ่อ นี่" ฟอนอีกตนพูดขึ้น "ไอ้ผีกุลพวกนี้ออกล้าเป็นคู่ไม่ใช่หรือ"

ลาวิเนียกลืนน้ำลายเอื๊อก "ไช้ รีบพาพวกนายไปที่ค่ายก่อนดีกว่า แล้วค่อยคุยกันเรื่อง..." เธอทำท่าบ่นไปไปที่รถส่งศพอย่างไม่สบายใจ "คนที่ตาย และทำไม่ถึงตาย"

3

จะเคี้ยวหมากฝรั่ง แล้ววิ่งแบกโลงไปพร้อมกัน ไม่หวมั้ง แจงสิ

ต้องใช้ภูตธรรมชาติที่ตนในการแบกโลงศพหนึ่งโลง

คำตอบนั้นได้แต่อยู่ในสายลม เพราะใครแอดและฟอนทุกคนต่างพากันกระจายตัวแตกฉานซ่านเซ็นเข้าไปในต้นไม้ทันทีที่พวกนั้นรู้ว่าม้งงานต้องทำ เหลืออยู่แค่ตนเดียว แล้วตนสุดท้ายก็คงจะวิ่งทิ้งเราไปเหมือนกันถ้าลาวิเนียไม่ได้คว้าข้อมือเขาไว้ก่อน

"ไอ้ย! หยุดเลย ไม่ให้ไปหรือค ดอน"

ดวงตาที่อยู่หลังแว่นเคลือบปรอทสีรุ้งของดอนดูแตกตื่น เคราพะของเขาระดิก เป็นใบหน้าที่กระตุกแล้วทำให้ผมหวนคิดถึงเจ้าแซเทอร์โกรเวอร์อย่างบอกไม่ถูก

(เมื่อใครกำลังสงสัย ฟอนกับแซเทอร์จริง ๆ แล้วก็เหมือนกันนั้นแหละ ฟอนก็แค่เป็นเวอร์ชันโรมันของแซเทอร์ และพวกเขา ก็ไม่ได้เลิศหรือเก่งเรื่อง...เอ่อ...ที่จริงก็ไม่เก่งสักเรื่อง)

"แหม ก็อยากจะช่วยนะ" ดอนตอบ "แค่เพิ่งนึกขึ้นได้ว่ามีนัด..."

"ฟอนไม่นัดใครซะหน่อย" ลาวิเนียตอบ

"ฉันจอตลอดขวางเอาไว้..."

"นายไม่มีรถ"

"ฉันต้องไปให้ข้าวน้องหมา..."

"ตอน!" ลาวิเนียสุดกลั่น "นายติดหนี้บุญคุณฉัน"

"โอเคๆ" ตอนกระซอกข้อมือออกก่อนจะยกขึ้นมานวด สีหน้าชัดเจนไม่ใช่หยิ่ง "คือจี้ แค่เพราะฉันพูดว่าพอยชันไอ้ก้อาจมาปิกนิกด้วยไม่ได้แปลว่า...ก็นะ ฉันไม่ได้สัญญาเสียหน่อยว่าเธอจะมาจริงๆ"

สีหน้าของลาวิเนียกลายเป็นสีแดงดินเผา "ฉันไม่ได้หมายถึงเรื่องนั้นซะหน่อย! ฉันแก้ตัวแทนนายมาเป็นพันๆ ครั้งแล้ว ตอนนี้นายต้องช่วยฉันกับเรื่องนี้"

เธอโบกไม้โบกมือกว้างๆ มาทางผม รดส่งศพ แล้วก็โลกโดยรวมผมเริ่มสงสัยว่าลาวิเนียเป็นเด็กใหม่ในค่ายจูปีเตอร์รีเปล่า ดูเธอยังติดขัดกับการใส่เกราะทหารโรมัน เผลอเมื่อใดเธอจะยกไหล่เข้า และจับสร้อยห้อยจี้รูปดาวแห่งเดวิดหรือดาวหกแฉกที่อยู่บนคอเรียวยาวของเธอ ดวงตาสีน้ำตาลอ่อนและผมสีชมพูยิ่งเน้นความประทับใจแรกเห็นที่ผมคิดไว้ให้ชัดเจนขึ้น เธอเหมือนลูเกียราฟที่เพิ่งเดินกระยะองกระแ่งจากแม่เป็นครั้งแรกและตอนนี้กำลังมาสำรวจทุ่งซาวันน่า พลังคิดว่าฉันมาอยู่ตรงนี้ทำไมเนี่ย

เม็กยื่นเซ้าซ่าๆ ผม เธอต้องคว่ำกระบอกศรของผมเพื่อช่วยให้ทรงตัวได้จนทำให้สายสะพายแทบจะรัดคอผมตายไปด้วย "พอยชันไอ้ก้อคือใครกัน"

"เม็ก" ผมดู "นั่นไม่ใช่เรื่องของเรา แต่ถ้าให้เดา ฉันว่าพอยชันไอ้ก้อก็คือใครแอดที่ลาวิเนียสนใจอยู่ ก็เหมือนที่เธอสนใจในตัวตอนยังอยู่ปาล์มสปริงส์นั่นแหละ"

เม็กตะโกนแหว "ฉันไม่ได้สนใจ!"

ลาวิเนี่ยประสานเสียง "ฉันไม่ได้สนใจ!"

แล้วสองสาวก็เงียบกริบ หันมาทำหน้านิ้วใส่กันเอง

"อีกอย่าง" เม็กพูด "พอยชันไอ้กเขา...มีพิษไม่ใช่หรือ"

ลาวิเนี่ยยกมือขึ้นทั้งสองข้างเป็นท่ายอมแพ้ราวกับว่า คำถามนั้น
อีกแล้วหรือ "พอยชันไอ้กสุดยอดจะตาย! แต่ไม่ได้แปลว่าฉันจะยอม
คบกับเธอแน่ๆ..."

ดอนหัวเราะพรีด "ว่าไงก็ว่าจั้น พวก"

ลาวิเนี่ยเล็งหน้าไม้มาที่เจ้าพอน "ถึงอย่างนั้นฉันก็จะลองพิจารณาดู
...ถ้าเกิดเคมีเข้ากันได้หรืออะไรแบบนี้ นั่นคือสาเหตุที่ฉันยอมโดด
กะเผ้ายามมาปิกนิกตรงนี้ที่ดอนย้ำไว้ว่า..."

"เดี๋ยวลี เอิ้!" ดอนหัวเราะห้วนๆ "เราควรต้องพาสองคนนี้ไปที่ค่าย
ไม่ใช่หรือ แล้วรดส่งศพนี่ละจะเอาอย่างไร ยังวิ่งได้มั๊ยเนี่ย"

ผมขอถอนคำพูดเรื่องที่บอกว่าพอนไม่เก่งอะไรสักอย่าง ดอนทำ
เฉไฉเปลี่ยนเรื่องพูดได้เก่งทีเดียว

เมื่อเข้าไปดูใกล้ๆ ผมถึงเห็นว่ารดส่งศพพียงยับขนาดไหน นอกจาก
รอยบวบและรอยขีดเขียนวลินยูคาลิปตัส หน้ารดทั้งหมดยังยุบจาก
ตอนที่พุ่งเข้าชนที่กั้นถนน ตอนนั้รดดูเหมือนหีบเพลงชักของฟลาโค
อิเมเนซตอนที่ผมใช้ไม้เบสบอลทุบไปแล้ว (โทษทีนะฟลาโค แต่นาย
เล่นเก่งจนฉันอิจฉา ใช้อีหีบเพลงชัคนั้นเลยต้องตาย)

"เราจะแบกโลงไป" ลาวิเนี่ยเสนอ "เราทั้งสี่คน"

เสียงกรีดร้องด้วยความโกรธเคืองดังผ่านบรรยากาศยามค่ำ
อีกครั้ง ครั้งนี้ฟังดูใกล้กว่าเดิม เสียงดังมาจากทิศเหนือของทางหลวง

"เราไม่มีทางไปถึงได้" ผมตอบ "ถ้าจะต้องปีนกลับขึ้นไปจนถึง

อุโมงค์คัลดีคอตต์"

"มีอีกทางหนึ่ง" ลาวิเนียตอบ "ทางเข้าลับของค่าย ไกลกว่านั้นมาก"

"ใกล้ก็ดี" เม็กตอบ

"ประเด็นคือ" ลาวิเนียพูดต่อ "ตอนนี้ฉันควรจะเผ่ายามอยู่ กำลังจะหมดกะละ ไม่แน่ใจว่าคุณจะแก้ตัวให้ได้อีกนานแค่ไหน เพราะฉันเมื่อไปถึงค่าย ปล่อยให้ฉันเป็นคนพูดนะว่าเราไปเจอกันที่ไหนยังไง"

ดอนทำท่าขมลูก "ถ้าใครรู้เข้าว่าลาวิเนียโดดร่มหน้าที่ทหารยามอีกแล้วละก็..."

"อีกแล้ว?" ผมถาม

"หุบปากไปเลย ดอน" ลาวิเนียตอบ

มองในทางหนึ่ง ปัญหาของลาวิเนียก็ดูเหมือนเป็นปัญหาเล็กน้อยเมื่อเทียบกับ...สมมตินะ...การที่เราจะต้องตายและโดนผีภูตกิน แต่มองอีกทางหนึ่งผมก็รู้ว่าการลงโทษของกองทหารลีเจียนแนร์โรมันโหดไม่ใช่น้อย มันมักจะมีแล้ โซ และสัตว์เป็นๆ ที่ติดเชื้อพิษสุนัขบ้าเข้ามาเกี่ยวข้อง ไม่ได้ต่างจากคอนเสิร์ตออซซี ออสบอร์นช่วงปี 1980 เท่าไหร่

"เธอคงชอบพอยซันไอ้กจริงๆ สินะ" ผมสรุป

ลาวิเนียส่งเสียงในคอ เธอเก็บลูกดอกมานูบาลิสตาขึ้นมาบอกตรงหน้าผมเป็นการขู่ "ฉันช่วยนาย นายช่วยฉัน ตกลงตามนั้น"

เม็กพูดแทนผม "ตกลง เราจะวิ่งแบกโลงได้เร็วแค่ไหน"

คำตอบคือวิ่งได้ไม่เร็วเท่าไหร่นะ

หลังจากที่เราหีบของอื่นๆ ออกมาจากรถส่งศพแล้วเม็กกับผมก็แบกด้านท้ายของโลงที่บรรจุร่างเจสัน ลาวิเนียกับดอนแบกด้านหน้า เราแบกโลงขึ้นป่าแล้ววิ่งเหยาะๆ แบบทุลักทุเลไปตามชายฝั่งทะเลสาบ

ผมคอยเหลือบไปมองยอดไม้ด้วยความหวังใจและหวังว่าจะไม่มี
ผีภูตตกเป็นฝนลงมาจากฟ้าอีก

ลาวิเนียบอกว่าทางเข้าลับอยู่แค่อีกด้านหนึ่งของทะเลสาบ
ปัญหาคือมันอยู่อีกด้านหนึ่งของทะเลสาบ ในเมื่อเราไม่อาจวิ่งเหยาะๆ
ไปบนน้ำได้จึงแปลว่าเราต้องแบกโลงของเจสันอ้อมชายฝั่งเป็น
ระยะทางประมาณห้าร้อยเมตร

"โอ๊ย ไม่ต้องเลย" ลาวิเนียบพูดตอนที่ผมบ่นขึ้นมา "เรายังวิ่งจาก
ชายหาดมาช่วยพวกนายได้เลย อย่างน้อยนายก็น่าจะวิ่งกลับไปกับเรา
ได้สิ"

"ก็ใช่" ผมตอบ "แต่โลงมันหนักนี่นา"

"อันนี้เห็นด้วยนะ" ดอนตอบ

ลาวิเนียบพนลมพรีด "พวกนายต้องลองเดินสวนสนามด้วย
เครื่องแบบทหารโรมันเต็มยศสักยี่สิบไมล์"

"ขอผ่าน ขอบใจ" ผมพิมพ์

แม้ไม่พูดอะไรทั้งนั้น แม้น้ำตาของเธอจะซีดเซียวและหายใจ
หอบหนัก แต่เธอก็ยังแบกโลงด้านของตัวเองโดยไม่บ่นอะไร อาจจะไม่
เพราะอยากทำให้ผมรู้สึกแย่ก็ได้

ในที่สุดเราก็มาถึงหาดที่พวกเขานั่งปักนิกกัน มีป้ายที่สุดทางเดิน
เขียนว่า

ทะเลสาบเทเมสเคิล

อยากว่ายน้ำก็เสี่ยงเอาเองนะ

ช่างสมเป็นพวกมนุษย์ที่เรื่องจมน้ำตายละเตือนได้ แต่ไม่ยกเตือน

เรื่องผีภูตที่กินเนื้อคน

ลาวิเนียเดินดุ่มๆ นำพวกเราไปยังอาคารหินเล็กๆ ที่เป็นทั้งห้องสุขาและห้องเปลี่ยนเสื้อผ้าในตัว ที่ผนังด้านนอกของอาคารนั้นมีประตูเหล็กเรียบๆ ซ่อนอยู่หลังพุ่มแบดจ์เบอร์รี่ซึ่งเมื่อลาวิเนียเตะเปิดประตูก็เผยให้เห็นด้านในที่มีทางเดินอุโมงค์คอนกรีตลาดลงไปสู่ความมืดมิด

"พวกมนุษย์คงไม่รู้เรื่องนี้สินะ" ผม دعا

ดอนหัวเราะคิก "ม่ายหรือก พวกนั้นคิดว่าตรังนี่เป็นห้องเครื่องปั่นไฟอะไรแบบนั้น ขนาดพลทหารโรมันส่วนใหญ่ยังไม่รู้เลย มีแต่คนเจ๋งๆ อย่างลาวิเนียเท่านั้นแหละที่รู้"

"จะยออย่างไรก็ยังคงต้องช่วยกันแบกอยู่ดี ดอน" ลาวิเนียตอบ "วางใจลงแป๊บหนึ่ง"

ผมแอบภาวนาขอบคุณเบื้องบนอยู่ในใจ บ่าของผมปวดไปหมดเหงื่อไหลลงมาเปียกชุ่มไปทั้งหลัง ผมกำลังนึกถึงตอนที่เฮร่าบังคับให้ผมแบกบัลลังก์ทองทั้งแท่งไปทั่วห้องนั่งเล่นบนเขาโอลิมปัสจนกว่านางจะได้จุดเหมาะที่จะวาง แฮ็ธ นางเทพีนั้น

ลาวิเนียหยิบหมวกฝรั่งห่อหนึ่งออกมาจากกระเป๋าทางเกงยีน เธอยัดหมวกฝรั่งใส่ปากไปสามชิ้นก่อนจะยื่นมาให้ผมกับเม็ก

"ไม่เอา ขอบใจ" ผมตอบ

"เอาสิ" เม็กพูดบ้าง

"เอาด้วย!" ดอนตอบ

ลาวิเนียรีบดึงหมวกฝรั่งกลับไปให้พันธมิตร "ดอน นายรู้ที่ว่านายไม่ควรเคี้ยวหมวกฝรั่ง รอบที่แล้วนายนั่งกอดโอดั่มไปตั้งหลายวัน"

ดอนทำปากบู่ "แต่มันอร่อยนี่นา"

ลาวิเนียบมองเข้าไปในอุโมงค์ ขากรรไกรบดหมากฝรั่งอย่าง
เกรี้ยวกราด "ทางแคบเกินกว่าจะแบกโลงกันสี่คน ฉันจะเป็นคนนำทาง
ดอน นายกับอะพอลโล..." เธอขมวดคิ้วเหมือนยังไม่อยากเชื่อว่านั้นคือ
ชื่อของผมจริงๆ "แบกกันไปคนละด้านหัวท้าย"

"เราแค่สองคนเนี่ยนะ" ผมท้วง

"นั่นสิ!" ดอนส่งเสียงเห็นด้วย

"แบกเหมือนแบกโซฟานะ" ลาวิเนียบตอบ อย่างกับว่าผมจะเข้าใจ
"ส่วนเธอ ชื่ออะไรนะเรา เป็ก?"

"เม็ก" เม็กตอบ

"มีอะไรที่ทำได้บ้างมั๊ย" ลาวิเนียบถาม "เช่นไอ้แบบจำลองกระดาษแข็ง
ที่หนีบไว้ นั่นนะ โครงการนการบ้านจากโรงเรียนเธอ"

เม็กคงจะต้องเหนื่อยมากจริงๆ เพราะเธอไม่ได้ขมวดคิ้ว เล่นงาน
ลาวิเนียบ หรือเสกให้มีดอกเจอเนียบมงอกออกมาจากหูของอีกฝ่าย
เธอแค่เบือนหน้าไปอีกด้านและเอาตัวบังผ้งเมืองจำลองของเจสันเอาไว้
"ไม่ได้ นี่ของสำคัญ"

"โอเค" ลาวิเนียบเกาคิ้วซึ่งก็ทำไฮไลต์เป็นสีชมพูเหมือนผมของเธอ
"งั้นก็เดินปิดท้าย คู่มกันตอนเราหนีละกัน ประตูตรงนั้นล็อกไม่ได้
นั่นแปลว่า..."

อย่างกับรู้งาน เราได้ยินเสียงโหยหวนดังที่สุดเท่าที่เคยได้ยิน
มาจากอีกด้านของทะเลสาบ เสียงที่เต็มไปด้วยความโกรธเกรี้ยวราวกับ
ผีภูลฟุ้งเจอกองฝุ่นและผ้าเตี่ยวขนแร่ในซากสหายที่เสียชีวิตไป

"ไปกันเร็ว!" ลาวิเนียบพูด

ผมเริ่มมองเพื่อนผมสีชมพูของเราใหม่ ถึงจะเป็นลูกยิปซาฟตีนตุ้ม
แต่เธอก็บ้าอำนาจมากเลย

เราเดินเป็นแถวเรียงเดี่ยวเข้าไปตามทาง ผมแบกด้านท้ายโลง
คอนแบกด้านหน้า

กลิ่นหอมฝรั่งของลาวีเนี่ยอวลไปทั่วบรรยากาศอับๆ จนอุโมงค์
นั่นมีกลิ่นเหมือนสายไหมขึ้นรา ทุกครั้งที่ลาวีเนี่ยหรือเม็กเป่าลูกโป่งจาก
หมากฝรั่งผมก็จะสะดุ้ง และน้ำหนักของโลงเริ่มทำให้ผมปวดนิ้วแล้ว

"อีกไกลไหม" ผมถาม

"เราเพิ่งจะเข้ามาในอุโมงค์เอง" ลาวีเนี่ยตอบ

"งั้นก็...อีกไม่ไกลสินะ"

"น่าจะสักห้าร้อยเมตร"

ผมพยายามส่งเสียงในคอแบบอึดถึกแมนๆ แต่เสียงที่ออกมา
กลับเป็นเสียงครางหวิวมากกว่า

"ทุกคน" เม็กพูดมาจากด้านหลัง "เราต้องไปกันให้เร็วกว่านี้"

"เห็นอะไรหรือ" คอนถาม

"ยังไม่เห็น" เม็กตอบ "แค่มีลางสังหรณ์"

ลางสังหรณ์ ผมละเกลียดจริงๆ

แสงในอุโมงค์นั้นมาจากอาวุธของพวกเขาล้วนๆ ส่วนประดับทอง
ของมานูบาลิสตาที่ลาวีเนี่ยสะพายหลังอยู่สะท้อนแสงเหมือนเป็นรัศมี
รอบผมสี่ชมพูของเธอ แสงเรืองจากตาบของเม็กทำให้เงาของพวกเขา
ทอดยาวเหยียดบนผนังทั้งสองด้านจนดูเหมือนพวกเขากำลังเดินไป
ท่ามกลางฝูงชนที่มามุงดูกัน ทุกครั้งที่คอนมองเหลียวหลังมา แว่นเคลือบ
ปรอทสีรุ้งของเขาก็เหมือนจะลอยอยู่ในที่มีดราวกับแผ่นน้ำมันดิบที่ลอย
บนผิวน้ำ

ทั้งมือและต้นแขนของผมปวดล้าไปหมด แต่ดูเหมือนนอนไม่ได้
มีปัญหาอะไรเลย ผมตั้งใจมั่นว่าจะไม่ร้องห่มร้องไห้ขอความเห็นใจก่อน

นายพอนตนนั้นเป็นอันขาด

ในที่สุดทางเดินก็กว้างขึ้นและชันน้อยลง ผมเลือกมองว่านั่นเป็นสัญญาณที่ดี แม้ทั้งลาวิเนียและเม็กจะไม่ได้เสนอตัวกลับมาช่วยแบกโลงก็ตาม

ในที่สุดมือของผมหึรับน้ำหนักไม่ไหวแล้ว "พักก่อน"

ตอนที่ผมวางโลงของเจสันได้ทันก่อนที่ผมจะปล่อยมันหลุดจากมือพอดี นิ้วของผมเป็นรอยแดงกำ ฝ่ามือพองจนเริ่มเป็นหนอง ผมรู้สึกเหมือนเพิ่งดวลกีตาร์กับแพท เมเรนีไปเก้าชั่วโมงรวดโดยใช้กีตาร์เฟนเดอร์สแตรโตแคสเตอร์เหล็กหนักเกือบสามร้อยกิโล

"โอ้ย..." ผมพึมพำเพียงเพราะผมเคยเป็นเทพแห่งบทกวีและมีความสามารถในการพำพรณนาอย่างล้นพ้น

"พักนานไม่ได้นะ" ลาวิเนียเตือน "ปานนี้คงจบกะที่ฉันต้องเฝ้ายามไปแล้ว คุณคงกำลังสงสัยว่าฉันไปไหนกันแน่"

ผมแทบจะอยากหัวเราะ ผมลืมไปแล้วว่าพวกเราควรต้องกังวลเรื่องลาวิเนียโดดหน้าทีไปพร้อมๆ กับปัญหาอื่นๆ ด้วย "คุณหุจะฟ้องรีเปล่าละ"

ลาวิเนียมองไปในความมืด "ถ้าไม่จำเป็นจริงๆ ก็ไม่ฟ้องหรอก เธอเป็นนายกองของฉัน แต่เธอก็โอเค"

"นายกองเป็นคนอนุญาตให้เธอหลบออกมาเองเนี่ยนะ" ผมถาม "ก็ไม่เชิง" ลาวิเนียจับจี้ดาวแห่งเดวิดอีกครั้ง "เธอก็แค่ทำเป็นไม่รู้ไม่เห็นนะ นึกออกมั๊ย เธอเข้าใจ"

ตอนหัวเราะคิกคัก "หมายถึงกำลังตกหลุมรักหัวปักหัวปำนะหรือ"

"ไม่ใช่!" ลาวิเนียตอบ "หมายถึงการต้องยืนเฉยๆ เฝ้ายามอยู่หน้าชั่วโมงรวด ฉันทำไม่ได้! ยิ่งกับเรื่องที่เกิดขึ้นในช่วงนี้"

ผมคิดถึงกิริยาที่ลาวิเนียคอยจับสร้อย เคี้ยวหมากฝรั่งอย่าง
เกรี้ยวกราด และขาแก้ง่างที่เดินเข้าอ่อนเป็นพักๆ มนุษย์กึ่งเทพ
ส่วนใหญ่ก็มีปัญหาสมาธิสั้นและเป็นคนไฮเปอร์กันทั้งนั้น พวกเขา
ถูกฝึกมาให้เคลื่อนไหวทำอะไรรู้อยู่ตลอดเวลา กระโดดจากคิหนึ่ง
ไปสู่อีกคิหนึ่งเสมอ แต่ลาวิเนียนี่เหมือนเป็นสุดยอด 'ฮ' ของคำว่า
ไฮเปอร์เลยทีเดียว

"ที่บอกว่า 'ยิ่งกับเรื่องที่เกิดขึ้นในช่วงนี้...' ผมยังแข็ง แต่ก่อนจะ
ถามได้จับตอนก็เกร็งตัวขึ้นก่อน จมูกและหนดของเขาขยับ ผม
ใช้เวลาอยู่ในวงกตกับโกรเวอร์ อันเดอร์วูดมานานพอที่จะรู้ว่านั่น
แปลว่าอะไร

"นายได้กลิ่นอะไร" ผมถาม

"ไม่แน่ใจ..." เขาดมอีกครั้ง "อยู่ไม่ไกล กลิ่นพิลึก"

"เอ่อ..." ผมหน้าแดง "เมื่อเข้านี้ฉันอาบน้ำมาแล้วนะ แต่เวลาใช้
แรงเยอะๆ ใ้เหงื่อในร่างมนุษย์นี่..."

"ไม่ใช่กลิ่นนั้น พังสิ!"

เม็กหันไปทางทิศที่เราเดินจากมา เธอยกตาขึ้นรอ ลาวิเนีย
ปลดมานูบาลิสตาจากบ่ามาเส็งเข้าไปในเงามืดตรงหน้าเรา

ทั้งที่เสียงหัวใจตัวเองเต้นตุบตบลั่นอยู่ในหู ผมก็ยังได้ยินเสียง
โลหะกระทบกันและเสียงสะท้อนของรองเท้าบนพื้นหิน มีใครบางคน
กำลังวิ่งมาหาเรา

"พวกนั้นมาแล้ว" เม็กพูด

"อย่าเพิ่ง เดี่ยว" ลาวิเนียห้าม "นั่นเธอเอง!"

ผมรู้สึกว่เม็กกับลาวิเนียกำลังพูดคนละเรื่องเดียวกัน แล้วก็
ไม่แน่ใจว่าผมชอบมันทั้งสองเรื่อง

"เธอคนไหน" ผมถาม

"พวกนั้นมาจากไหน!" ดอนร้องเสียงแหลม

ลาวิเนี่ยยกมือขึ้นและตะโกน "ฉันอยู่นี่!"

"ซู่วรวว์!" เม็กพูดทั้งที่ยังหันมองทางที่เราจากมา "ลาวิเนี่ย เธอทำอะไรของเธอ"

แต่แล้วก็มีหญิงสาวคนหนึ่งวิ่งเหยาะๆ จากทางค่ายจูปีเตอร์ เข้ามาในวงแสงของเรา

เธออายุพอๆ กับลาวิเนี่ย น่าจะสักสิบสี่หรือสิบห้า ผิวสีเข้มและดวงตาสีอำพัน ผมสีน้ำตาลหยิกยาวลงมาประบ่า สนับเข้าและเกราะอกของเธอแวววาวทับกางเกงยีนกับเสื้อยืดสีม่วง บนเกราะอกมีสัญลักษณ์ตำแหน่งเซนจูเรียนหรือนายกองประดับอยู่ และที่สีข้างของเธอมีสปาทา...ดาบของทหารม้า อ้อ ใช่แล้ว ผมจำได้แล้วว่าเธอเป็นหนึ่งในลูกเรืออาร์โกสอง

"เฮเซล เลอเวสก์" ผมพูดขึ้น "ขอบคุณทวยเทพ"

เฮเซลชะงักอยู่กับที่ คงกำลังสงสัยแน่ๆ ว่าผมเป็นใคร ผมรู้จักเธอได้อย่างไร แล้วทำไมผมถึงยิ้มเหมือนเป็นบ้าแบบนี้ เธอเหลือบมองดอน แล้วมองเม็ก ก่อนจะมองไปที่โลง "ลาวิเนี่ย เกิดอะไรขึ้น"

"ทุกคน" เม็กขัดจังหวะ "มีคนมาแล้ว"

เม็กไม่ได้พูดถึงเฮเซล ที่ด้านหลังเรา พันจากขอบเขตแสงเรืองจากดาบของเม็กไปแค่นิดเดียวมีร่างทะมึนอย่างสามขุมเข้ามา ผิวสีน้ำเงินดำของมันวาววับ น้ำลายหยดย่อยจากเขี้ยว แล้วก็มีฝูงที่เหมือนกันเป๊ะไหล่ออกมาจากความมืดด้านหลังมันอีกตน

โชคดีจริงๆ ที่พวกยูรีโนมัสมีโปรโมชันส่วนหนึ่ง แคมให้สองฟรีๆ ด้วย

4

เพลงอูคูเลเล่? ไม่ต้องกังวลกะชวกไล่หอรก แค่ "ไม่เอา" ก็พอ

"อ้อ" ดอนพูดเสียงอ่อย "กลิ่นมันมาจากตรงนั้นสินะ"

"ไหนนายบอกว่าพวกนี้มากันเป็นคู่" ผมบ่น

"หรือสาม" เจ้าฟอนตนนั้นกระซิบหวิว "บางที่ก็มากันเป็นเรา
สามคน"

ยูรีโนมัสแยกเขี้ยวและหลบลงแค่นิ้วให้พ้นจากคมดาบของแม่ก
ที่ด้านหลังผมนั่นลาวิเนียกำลังหมุนขึ้นลูกศรมานูบาลิสตา...คลิก คลิก
คลิก...แต่เจ้าอาวูธนั้นใช้เวลาตั้งเครื่องนานมากกว่าจะใช้งานได้
คงไม่พร้อมจะยิงจนกว่าจะถึงวันพฤหัสบดี ดาบสปาทาของเฮเซล
ส่งเสียงหวือยามที่เธอชักมันออกมาจากฝัก แต่นั่นก็ไม่ใช่อาวูธที่
เหมาะจะเอามาสู้ในระยะประชิดเหมือนกัน

ดูเหมือนแม่กจะไม่แน่ใจว่าควรจะทำใจมดี ยืนเตรียมผู้ตรงนี้ หรือ
ล้มพับจากความเหนื่อยล้าไปเลยดี ต้องยกให้หัวใจคือด้านดวงน้อยๆ
ของเธอ ตอนนี้เธอยังหนีบแบบจำลองของเจสันไว้ใต้วงแขน ซึ่งถ้าต้อง
ต่อสู้จริงๆ เมื่อไหร่มันจะไม่ช่วยเธอเลย

ผมควานหาอาวุธในมือและสุดท้ายก็หยิบอูคูเลเล่...ทำไมละ
ดูไร้สาระกว่าดาบสพาทาหรือมานูบาลิสตานิดเดียวเอง

จุมุกของผมอาจจะโดนถูกลมนิรภัยรตส่งศพกระแทกมา แต่
น่าเสียดายที่ประสาทการรับกลิ่นของผมไม่ได้กระทบกระเทือนไปด้วยเลย
กลิ่นฝักกลิ่นเหม็นหนึ่งผสมกับกลิ่นหอมมากฝรั่งหวานเอียนๆ ทำให้แสบจุมุก
แสบตาจนน้ำตาคลอ

"อาหาร" เจ้าฝักกลิ่นตมแรกพุดขึ้น

"อาหาร!" เจ้าฝักกลิ่นอีกตมเห็นด้วย

พวกมันน้ำเสียงเรงร่าราวกับพวกเราเป็นอาหารจานโปรดที่ไม่ได้กิน
มานานโขแล้ว

เฮเซลพุดขึ้นอย่างสุขุมสงบนิ่ง "ทุกคน เราเคยต้องสู้กับเจ้าตัวพวกนี้
ในศึกนั้นมาแล้ว อย่าให้มันชวนได้นะ"

วิธีที่เธอพูดคำว่าศึกนั้นทำให้ฟังดูเหมือนคงมีเหตุการณ์เลวร้าย
เพียงครั้งเดียวที่เธอจะพุดถึงได้ ผมหวนคิดถึงสิ่งที่ลีโอ วัลเดซบอก
พวกเราตอนที่เจอกันในลอสแอนเจลิส ที่ว่าค่ายจูปีเตอร์เสียหาย
อย่างหนักและเสียหายร่วมรบไปเป็นจำนวนไม่น้อยในการต่อสู้
ครั้งล่าสุด แต่ผมเพิ่งจะเข้าใจอย่างถ่องแท้ตมนี้เองว่าความเป็นจริง
มันโหดร้ายแค่ไหน

"ห้ามโดนชวน" ผมเห็นด้วย "เมื่อก พยายามกันพวกมันไว้ก่อน
ฉันจะลองเล่นเพลง"

ผมก็แค่คิดอะไรง่าย ๆ เล่นเพลงชวนหวาดกลัวเพลง ล่อให้เจ้าตัวพวกนี้
ง่วงงุนแล้วค่อยๆ ฆ่าพวกมันอย่างใจเย็นเป็นผู้ดี

แต่ผมประมาทความเกลียดชังที่พวกยูรีโนมัสมีต่ออูคูเลเล่ไป
หน่อย เพราะทันทีที่ผมพุดสิ่งที่ตั้งใจจะทำออกไป พวกมันก็กรี๊ดร้อง

กลางพุ่งเข้าโจมตีทันที

ผมถอยกรูดไปด้านหลังจนสะดุ้งนั่งลงบนโลงของเจสัน ดอนก็กรีดและหมอบลง ลาวีเนียยังคงตั้งมานูบาลิสตาไม่เสร็จ เฮเซลตะโกน "ซุดหลุม!" ซึ่งตอนนั้นผมก็ไม่ได้รู้เรื่องราวเลยว่ามันหมายความว่าอะไร

เมื่อกะโดดขึ้นมาสู้ทันที ฟันเขนของผีภูตคนหนึ่งและพยายามปาดขาของอีกคน แต่การเคลื่อนไหวของเธอก็ขุ่มง่ามกว่าปกติ แถมเมื่ออย่างหนีบบแบบจำลองของเจสันไว้ได้วงแขนข้างหนึ่งเธอก็ใช้ดาบอย่างมีประสิทธิภาพได้แค่เล่มเดียว ถ้าเจ้าผีภูตพวกนั้นอยากจะทำเธอ พวกมันคงเล่นงานเธอจนสู้ไม่ไหว แต่พวกมันกลับพุ่งตัวผ่านเธอมา และพยายามจะหยุดผมให้ทันก่อนที่ผมจะได้ตีคอर्डแม้แต่คนเดียว

ใครๆ ก็ชอบทำตัวเป็นนักวิจารณ์ดนตรีนะ

"อาหาร!" ผีภูตที่เหลือแขนแค่ข้างเดียวตะโกนและพยายามใช้กรงเล็บตะปบผม

ผมพยายามแหม่วท้องแล้ว พยายามแล้วจริงๆ นะ

แต่...โอ๊ย ไข่ไขมันเวอร์นี่! ถ้าผมอยู่ในร่างเทพของผม กรงเล็บของผีภูตไม่มีวันสัมผัสผิวได้แน่ๆ หน้าท้องราบตึงเปรี๊ยะราวสัมผัสที่ตีไว้อย่างดีของผมคงหัวเราะเยาะความพยายามของสัตว์ประหลาดตุนั้น ที่จะพันพุง น่าเสียดายที่ร่างของเลสเตอร์ทำให้ผมผิดหวังอีกแล้ว

เจ้ายูรีโนมัดปาดมือของมันเข้ามาที่ส่วนกลางลำตัวของผม ต่ำจากจุดที่สะพายอูคูเลเล่ไปแค่คนเดียว ปลายนิ้วกลางของมันสัมผัสกับผิวของผมจนได้ แค่คนเดียว นิดเดียวจริงๆ แต่กรงเล็บของมันก็กรีดทะลุเสื้อเข้าไปกลางพุงราวกับเป็นมิดโกนที่อูๆ

ผมเสียหลักตกจากโลงของเจสันไปอีกข้างหนึ่ง เลือดอุ่นๆ หยดลงไปซีมอยู่ที่ขอบกางเกง

เฮเซล เลอเวสก์ตะโกนลั่น เธอกระโดดข้ามโลงมาและปักดาบสปาทาเข้าไปในช่องอกของยูรีโนมัสตนนั้น เท่ากับทำให้เกิดผีภูตถูกไม่เสียบตนแรกของโลก

ยูรีโนมัสตนนั้นกรีดร้องลั่น ผมงะไปข้างหลังและทำให้ดาบสปาทาหลุดมือของเฮเซลไป จุดที่คมดาบของจักรพรรดิเสียบเป็นแผลนั้นกลุ่มควัน จากนั้น...ผมก็ไม่วู้จะบรรยายให้ดังมากว่านี่ได้ยังไง...พูดได้แค่เจ้าผีภูตตนนั้นระเบิดกลายเป็นกองขี้เถ้าร่วนทั้งที่ยังส่งเสียงร้องไม่เสร็จ แล้วดาบสพาทาก็ตกลงไปกระทบพื้น

เจ้าผีภูตคนที่สองเลิกสู้กับเม็กไปก่อนแล้วอย่างทีคนมีเหตุผลควรจะทำหลังจากถูกเด็กอายุสิบสองนารำคาญเขื่อนต้นขาเอา แต่เมื่อมันได้ยินเสียงของสหายกรีดร้อง มันก็หันกลับมาเผชิญหน้ากับเรานั้นเปิดช่องให้เม็กโจมตีได้ แต่แทนที่เธอจะเล่นงานมัน เธอกลับวิ่งผ่านไอส์ตัวประหลาดตนนั้นตรงมายังข้างๆ ตัวผม ดาบของเธอคืนสภาพกลับเป็นแหวนแล้ว

"นายโอเครีเปล่า" เธอถาม "โอ๊ย ไม่นะ เลือดออกด้วย นายบอกเองว่าห้ามโดนช้วน แต่นายเองกลับโดนช้วน!"

ผมก็ไม่แน่ใจเหมือนกันว่าควรจะทำใจที่เธอเป็นห่วงหรือรำคาญน้ำเสียงที่เธอใช้ดี "ฉันไม่ได้วางแผนให้โดนช้วนเลย เม็ก"

"พวกนาย!" ลาวิเนียตะโกน

ผีภูตคนที่เหลือก้าวขึ้นมาข้างหน้า เอาตัวเข้ามาขวางระหว่างเฮเซลกับดาบสพาทาของเธอ ดอนยังชุ่มหลบอย่างเก่งกาจ มานูบาลิสตาของลาวิเนียก็ยังเตรียมไปได้แค่ครึ่งทาง ตอนนีเม็กกับผมประกบอยู่สองข้างโลงศพของเจสัน

นั่นทำให้เฮเซลซึ่งมือเปล่ากลายเป็นอุปสรรคเดียวที่ขวางเจ้า

ยูรีโนมัสกับอาหารชุดห้าจาน

สัตว์ประหลาดตนนั่นชูฟอ "ไม่มีทางชนะหรอก"

เสียงของมันเปลี่ยนไป น้ำเสียงของมันทุ้มขึ้น ความดังก็อยู่ในระดับควบคุมได้ "เจ้าจะได้ไปรวมกลุ่มกับสหายทั้งหลายของเจ้าในสุสานของข้า"

เพราะทั้งปวงหัวจิตแถมยังเจ็บพุงจืด ผมเลยตามคำของเจ้ากูดตนนั่นไม่ค่อยทัน แต่ดูเหมือนเฮเซลจะเข้าใจดี

"แกเป็นใคร" เธอถาม "เก่งจริงก็เลิกหลบหลังลิวส์สัตว์ประหลาดแล้วแสดงตัวออกมาสิ!"

ยูรีโนมัสตนนั่นกะพริบตา ตาของมันเปลี่ยนจากสีขาวหม่นกลายเป็นสีม่วงเรืองรองราวกับไฟจากเชื้อเพลิงไอโอดีน "เฮเซล เลอเวสท์เจ้าต่างหากควรเป็นคนที่เข้าใจเส้นแบ่งระหว่างความเป็นและความตายได้ดีที่สุด แต่ไม่ต้องกังวล ข้าจะจงที่สุตพิเศษข้างกายข้าไว้ให้เจ้าพร้อมกับแพรงก์ที่รักของเจ้า เจ้าจะเป็นโคจรกระดูกที่งดงามมากทีเดียว"

เฮเซลกำหมัดแน่น ตอนที่เธอเหลียวกลับมามองพวกเรานั้น สีหน้าเธอน่ากลัวไม่แพ้พวกผีกลเลย "ถอยไป" เธอเตือน "ไปให้ไกลสุดเท่าที่ไกลได้"

แม้กึ่งลากกึ่งจูงผมไปที่ด้านหัวของโรงศพ พุงของผมปวดแสบปวดร้อนเหมือนโดนเหย็บชิปที่ร้อนเป็นลาวา ลาวาเนี่ยคิดว่าคอเสื้อยืดของดอนแล้วก็ลากเขาไปยังจุดชุมนุมอบที่ปลอดภัยกว่าเก่า

ผีกลตนนั่นหัวเราะคิกคัก "เจ้าจะเอาชนะข้าได้อย่างไรกันเฮเซล ใช้นี่นะรี" มันเตะดาบสปาเทาให้กระเด็นไกลออกไปอีก "ข้าปลุกนักรบอมตะขึ้นมาเพิ่มแล้ว อีกไม่ช้าพวกมันจะมาถึง"

แม้ผมจะเจ็บแผลแค่ไหนแต่ผมก็ยังพยายามยกแยะยกยันลุกขึ้น
ผมปล่อยให้เฮเซลสู้คนเดียวไม่ได้ แต่ลาวิเนียวางมือบนบ่าห้ามเอาไว้ก่อน
"ไม่ต้อง" เธอพิมพ์ "เฮเซลเอาอยู่"

นั่นเหมือนจะมองโลกในแง่ดีอย่างไม่มีเหตุผลเอาเสียเลย แต่ผม
ก็หยุดอยู่กับที่อย่างน่าอาย เลือดยังคงไหลลงไปจนกางเกงในเปียกชุ่ม
อย่างน้อยผมก็หวังว่านั่นคือเลือดนะ

ยูรีโนมีสตันนั้นยกนิ้วติดกรงเล็บขึ้นมาปาดน้ำลายที่ย้อยลงมา
จากปาก "นอกจากว่าเจ้าจะคิดหนีและทิ้งโลงศพนั้นไว้ ไม่งั้นก็ยอมแพ้
เสียเถอะ พวกเราแข็งแกร่งมากเมื่ออยู่ใต้ดิน นูตรีแห่งพลูโต แข็งแกร่ง
เกินกว่าที่เจ้าจะสู้ได้"

"อ้อเหอ" เสียงของเฮเซลยังคงนิ่งสนิทราวกับจะชวนคุยเฉยๆ
"แข็งแกร่งเมื่ออยู่ใต้ดิน ได้รู้ไว้ก็ดีนะ"

คูโมงคินั้นสะเทือนลั่น ผนังมีรอยร้าวหักกลามขึ้นมาตามแผ่นหิน
จู่ๆ ก็มีหินควอตซ์ขาวงอกออกมาจากใต้เท้าเจ้าผีภูต ดันจนร่างของมัน
ไปกระแทกเพดานด้านบนจนเหลือแค่แขนแกร่งที่โพรยปรายลงมา

เฮเซลหันกลับมาองเราราวกับเมื่อครู่ไม่ได้เกิดเรื่องน่าประทับใจ
อะไรขึ้นเลย "ดอน ลาวิเนีย เอานี้..." เธอมองโลงศพนั้นอย่างไม่ค่อย
สบายใจ "เอามันออกไปจากที่นี่ ส่วนเธอ" เธอชี้ไปยังเม็ก "ช่วยพยุง
เพื่อนเธอไปหน่อยนะ ที่ค่ายมีผู้รักษาที่จะจัดการแผลโดนผีภูตข่วนได้"
"เดี๋ยว!" ผมพูดขึ้น "มะ...เมื่อไหร่ก็เกิดอะไรขึ้น เสียงของมัน..."

"ฉันเคยเห็นผีภูตทำแบบนี้มาก่อนแล้ว" เฮเซลพูดนิ่งๆ เศร้าๆ
"เอาไว้อธิบายนให้ฟัง แต่ตอนนี้รีบไปเร็ว เดียวฉันตามไป"

ผมเปิดปากจะคำน แต่เฮเซลก็ส่ายหน้าห้ามผมไว้ก่อน "ฉันแค่
จะเก็บดาบและปิดทางไม่ให้เจ้าพวกนั้นตามเรามาได้อีก ไปเถอะ!"

เศษหินดินทรายโปรยปรายลงมาจากรอยแยกใหม่บนเพดาน
ไปจากตรงนี้ชะก็คงจะดีเหมือนกัน

ผมให้เม็กพุงและเดินกะเผลกต่อไปตามอุโมงค์ลาวีเนียบกับคอน
แบกโลงของเจสันแทน ตอนนั้นผมเจ็บมากเสียจนไม่มีแรงจะตะโกนดู
ลาวีเนียที่แบกโลงนั้นอย่างกับมันเป็นโซฟา

เราน่าจะเดินไปได้เกือบๆ ยี่สิบเมตรตอนที่อุโมงค์ด้านหลังเรา
ยิ่งสั้นหนักกว่าเก่า ผมหันไปทันโดนเศษหินดินทรายที่พุ่งกระจายซัดใส่
หน้าผมพอดี

"เฮเซล?" ลาวีเนียเรียกเข้าไปยังฝุ่นที่ตกลงไปทั่ว

ชั่วจังหวะต่อมา เฮเซล เลอเวสก็ปรากฏตัวขึ้นโดยมีฝุ่นหินควอตซ์
เคลือบขาววอกไปทั้งตัว ดาบของเธอกลับมาเรืองแสงอยู่ในมือแล้ว

"ฉันไม่เป็นอะไร" เธอประกาศ "แต่หลังจากนี้คงไม่มีใครแอบออกไป
โดยใช้ทางนั้นได้แล้ว เอาล่ะ" เธอชี้ไปทางโลงศพ "มีใครอยากบอกฉัน
มั้ยว่าในโลงนั้นมีร่างของใคร"

ผมไม่อยากบอกจริงๆ นะ

โดยเฉพาะหลังจากเห็นว่าเฮเซลขี้ศัตรูด้วยวิธีไหน

แต่...ผมก็ยังคงต้องทำเพื่อเจสัน เฮเซลเป็นเพื่อนของเขา

ผมพยายามรวบรวมความกล้า เปิดปากเตรียมจะพูด แต่กลับ
โดนซัดจังหวะจากตัวเฮเซลเอง

"เจสันสินะ" เธอพูดราวกับมีคนกระซิบบอกข้อมูลข้างหู "โอ ทวยเทพ"

เธอวิ่งเข้ามาที่โลง ทรวดตัวลงคุกเข่าและยกแขนขึ้นกอดโลงเอาไว้
เธอส่งเสียงสะอื้นหนักออกมาเพียงครั้งเดียวก่อนที่จะก้มหน้าเสียบกริบ
พร้อมกับสิ้นไปทั้งร่าง ปอยผมของเธอพาฝุ่นหินควอตซ์ไปเปื้อนผิวไม้

ขัดมันของโลงนั้นจนเกิดเป็นเส้นหยัก รวากับผลที่อ่านได้จากเครื่องวัด
ความสั่นสะเทือนของผิวโลก

เธอพิมพ์คำโดยที่ไม่ได้เงยขึ้นมามองพวกเขา "ฉันฝันร้าย เห็นเรือ
ผู้ชายคนหนึ่งขี่ม้ามา มี...มีดอก เรื่องมันเป็นไปอย่างไร"

ผมพยายามอธิบายละเอียดที่สุดเท่าที่จะทำได้ ผมเล่าเรื่องที่
ตัวเองตกลงมาอยู่ในโลกมนุษย์ การผจญภัยของผมกับเม็ก การขึ้นไป
สูบนเรือยอชต์ของคาลิคุลา และการที่เจสันยอมสละชีวิตเพื่อปกป้อง
พวกเรา เมื่อเอาเรื่องนี้กลับมาเล่าอีกครั้งก็เรียกความรู้สึกเจ็บปวด
สยดสยองกลับมาอีกหน ผมนึกถึงกลิ่นไอโซนเข้มข้นของภูตพายุที่
พัดวนรอบตัวเม็กกับเจสัน นึกถึงพลาสติกรัศที่บาดเข้าไปในข้อมือ
ของผม คำอวดศักดิ์ดาอย่างว่าจริงไร้ความปรานีของคาลิคุลา เจ้าจะ
ไม่มีทางเอาชีวิตหนีรอดไปจากข้าได้!

ความรู้สึกนั้นแลดูร้ายมากเสียจนผมลืมความเจ็บปวดจากการโดน
กรีดพุงเป็นแผลยาวไปชั่วขณะ

ลาวิเนียง่มองพื้น เม็กพยายามอย่างสุดความสามารถที่จะ
ห้ามเลือดด้วยชุดสำรองที่เธอควักออกมาจากเบ้ ดอนเงยหน้ามอง
เพดานที่กำลังมีรอยร้าวซีกแซ่กรอยใหม่เหนือหัวของพวกเรา

"ไม่เอากัดจิ้งหะหรือกนะ" ฟอนตนนั่นพูด "แต่ไปต่อกัน
ข้างนอกดีมะ"

เฮเซลวางมือลงบนฝาโลง "ฉันโกรธนายมากที่ทำแบบนี้กับ
ไพเพอร์ กับพวกเรา ไม่ยอมให้พวกเราอยู่เป็นเพื่อนนาย นายคิดอะไร
ของนายอยู่นะ"

ผมชะงักไปนิดหนึ่งก่อนจะนึกได้ว่าเธอไม่ได้กำลังพูดอยู่กับเรา
เธอกำลังพูดกับเจสัน

เธอยืนขึ้นช้าๆ ริมฝีปากสั่นสะท้าน แต่แล้วจู่ๆ ก็ยึดตัวตรงขึ้นราวกับเรียกเสาดินควอตซ์ในตัวขึ้นมาเสริมระบบกระดูกของตัวเองได้ "ให้ฉันช่วยถือข้างหนึ่ง" เธอพูด "พาเขากลับบ้านกัน"

เราเดินกันไปอย่างเสียบๆ เป็นขบวนแบกโลงศพที่น่าสมเพชที่สุด พวกเราทุกคนตัวเปรอะเปื้อนฝุ่นหินและขี้เถ่าซากสัตว์ประหลาด ลาวินียุกยึกในชุดเกราะอยู่ที่ด้านหัวโลงพลางเหลือบมาเป็นระยะๆ เพื่อมองเฮเซลซึ่งไม่ละสายตาจากทางตรงหน้าแม้แต่น้อย ดูเธอไม่สังเกตชนรังที่ปลิวหลุดจากแขนเสื้อของเธอไปเรื่อยๆ ด้วยซ้ำ

เมื่อกับคอนแบกด้านท้ายโลง ตาของเม็กเป็นรอยชำจากตอนที่รถพุ่งตกลงมาจนทำให้เธอดูเหมือนแอร์กูนตัวใหญ่ที่แต่งตัวไม่เอาถาวเลย ตอนยังคงอยู่ไม่สุข คอยแต่จะเอียงคอไปทางซ้ายอย่างกับอยากได้ยินว่า บ่าของเขาเองพูดอะไรอยู่

ผมเดินตบัตตูปะตามหลังทุกคนไป ชุดสำรวจของเม็กยังคงอยู่บนบนแปลที่พุ่ง ดูเหมือนเลือดจะหยุดแล้ว แต่รอยแผลนั้นยังปวดแสบปวดร้อนจี๊ดอยู่ หวังว่าเฮเซลจะพูดถูกที่ว่าผู้รักษาที่ค่ายของเธอรักษาผมได้ ผมไม่ค่อยชอบใจเท่าไรหรอกนะถ้าคิดว่าตัวเองจะต้องกลายเป็นตัวประกอบในเรื่อง*เดอะวอลท์กิ้งเดด*

ความนิ่งสงบของเฮเซลทำให้ผมไม่สบายใจเลย แทบเรียกได้ว่าผมอยากให้เธอรื้อร่องหรือปาข้าวของใส่ผมมากกว่า ความทุกข์ระทมของเธอเป็นเหมือนแรงดึงดูดแสนเย็นชาจากเทือกเขา เราอาจไปยืนหลับตาช้าๆ เทือกเขานั้น และต่อให้มองไม่เห็นหรือไม่ได้ยินเสียงเราก็ยังรู้ว่าเทือกเขาตั้งอยู่ตรงนั้น แสนหนักอึ้ง แสนทรงพลัง เป็นแรงธรรมชาติที่เก่าแก่โบราณเสียจนแม้แต่เทพอมตะก็รู้สึกอ่อนด้อยเป็นแค่เหลือบไร ผมกลัวจริงๆ ว่าจะเกิดอะไรขึ้นหากอารมณ์ของเฮเซล

กลายเป็นภูเขาไฟที่ยังไม่ดับขึ้นมา

ในที่สุดพวกเราก็โผล่ออกมาสู่ที่แจ้ง ยืนอยู่บนชะง่อนผาที่สูงประมาณครึ่งทางของเนินแห่งหนึ่ง มองลงไปเห็นกรุงโรมใหม่แผ่ตัวอยู่ด้านล่าง เนินเขารอบๆ ถูกแสงยามหัวค่ำย้อมจนกลายเป็นสีม่วง สายลมเย็นที่พัดมาโชยกลิ่นควันพินและดอกไม้เล็ก

"ว้าว" เมื่อกส่งเสียงร้องตอนที่เห็นทิวทัศน์เบื้องหน้า

ภาพนั้นไม่ผิดจากภาพในความทรงจำ แม่น้ำไทเบอร์น้อยไหลคดเคี้ยวที่กั้นหุบเขาเหมือนเส้นศิลปะระยิบระยับ ก่อนจะไหลลงสู่ทะเลสาบสีฟ้าซึ่งอยู่ใจกลางราวกับสะดือของค่ายที่ชายฝั่งทางทิศเหนือของทะเลสาบนั้นคือตัวเมืองของกรุงโรมใหม่ เมืองที่ถอดแบบมาจากจักรวรรดิโรมันดั้งเดิมในสัดส่วนที่เล็กกว่าไม่น้อย

ถ้าคิดตามที่ลีโอเล่าเรื่องการศึกครั้งที่เพิ่งผ่านมาผมก็นึกว่าเมืองนี้จะราบเป็นหน้ากลองไปแล้ว แต่มองจากระยะตรงนี้ จากแสงสุดท้ายของวัน ทุกอย่างกลับดูปกติดี อาคารสีขาวเอี่ยมอ่องกับหลังคากระเบื้องสีแดงอิฐ ทั้งอาคารสภาหลังคารูปโดม เซอร์คัสแม็กซิมัสหรือสนามแข่งม้ารูปวงรี และสนามประลองโคลอสเซียม

ส่วนชายฝั่งทางใต้ของทะเลสาบเป็นที่ตั้งของเทมเพิลฮิลล์กับวิหารและแท่นบูชามากมายปนเปกันไปอย่างไร้ระเบียบ วิหารที่ตั้งสูงตระหง่านบนยอดเขาแผ่เงามเงาปกคลุมทุกสิ่งทุกอย่างคือวิหารแห่งจูปีเตอร์อุปติมัสมแม็กซิมัสอันแสนตระหง่านในศกดาอย่างน่าประทับใจ (ก็ได้) เพราะทั้งที่ไม่น่าจะเป็นไปได้ แต่จูปีเตอร์ อวตารเวอร์ชันโรมันของพ่อผมนั้นนิสัยเหลือจะทนยิ่งกว่าลักษณะนิสัยที่ชาวกรีกมอบให้ซุสเสียอีก (และใช่แล้ว เทพอย่างพวกเราก็มีหลายบุคลิก เพราะมนุษย์อย่างพวกคุณชอบเปลี่ยนใจไปมาว่าพวกเราเป็นยังไงกันแน่ เหนื่อย

อย่างบอกไม่ถูกเลยล่ะ)

สมัยก่อนนั้นผมเห็นเทมเพิลฮิลล์ที่เรารู้สึกเกลียดมันขึ้นมาเมื่อนั้น เพราะวิหารของผมไม่ใช่วิหารที่ใหญ่ที่สุดทั้งที่แน่นอนแล้วว่ามัน*ควรจะ* เป็นวิหารที่ใหญ่ที่สุด ถึงตอนนี้ผมก็ยังเกลียด แต่เกลียดด้วยเหตุผลใหม่ เดียวนี้เห็นเทมเพิลฮิลล์แล้วผมได้แต่คิดถึงแบบจำลองที่เม็กถ้อมมาด้วย กับสมุดสเก็ตช์ที่อยู่ในเป้ของเธอ...โครงการเทมเพิลฮิลล์ที่เจสัน เกรซจินตนาการเอาไว้ เมื่อเทียบกับแบบโพนแข็งที่ติดโน้ตหลายมือกับโทเคน จากกล่องเกมเศรษฐีที่เจสันทำไว้ เทมเพิลฮิลล์ของจริงช่างดูเป็นเครื่องสักการะที่ไม่คู่ควรกับทวยเทพเลย ที่นั่นไม่มีทางจะมีความหมาย เทียบเคียงกับความดีงามของเจสันและความปรารถนาอย่างแรงกล้า ที่จะให้เกียรติเทพ*ทุกองค์*โดยไม่ลืมองค์ใดแม้แต่องค์เดียว

ผมต้องบังคับให้ตัวเองเบือนหน้าไปทางอื่น

ส่วนที่ห่างจากชะง่อนผาที่เรายืนกันแค่ประมาณครึ่งไมล์ตรงหน้า คือตัวค่ายจูปิเตอร์ที่มาพร้อมกำแพงไม้ปลายแหลม หอดสังเกตการณ์ และสนามเพลาะ โรงนอนเรียงตัวกันอยู่ตามถนนสายหลักสองสาย อย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย ดูๆ ไปแล้วอาจคิดว่าเป็นค่ายทหารโรมัน จากสมัยจักรวรรดิเก่าสักค่ายและจากยุคใดก็ได้ในช่วงที่โรมันครองโลก อยู่หลายศตวรรษ ชาวโรมันมีวิธีสร้างป้อมปราการที่สม่ำเสมอ ไม่เปลี่ยนแปลง ไม่ว่าพวกเขาคิดจะอยู่ ณ จุดนั้นแค่ชั่วข้ามคืนหรือ จะอยู่ทั้งทศวรรษก็ตาม และถ้ารู้ฝั่งของค่ายหนึ่งก็จะเท่ากับรู้ฝั่งของทุกค่าย เราอาจตื่นมากลางดึก เดินคลำทางในความมืดมิดและยังรู้เหมือนเดิมว่าจะไรอยู่ตรงไหน แน่นนอน เวลาผมไปเยือนค่ายทหารโรมันทั้งหลายผมมักใช้เวลาอยู่ในกระโจมของผู้บังคับบัญชา นั่งทอดพู่ และกินอุ้งนแบบที่ผมมักจะทำกับคอมโมดัส...โอ๊ย เทพ! ผมจะทรมาน

ตัวเองด้วยความคิดพวกนี้ไปทำไมกัน

"โอเค" เสียงของเฮเซลตึงผมออกจากภวังค์ "ไปถึงค่ายเมื่อไหร่ เล่าเรื่องเดียวกันนะ ลาวินีย เธอไปทะเลสาบเทเมสเคิลตามคำสั่ง ของฉัน เพราะเธอเห็นรถส่งศพพุงชนที่ถนนตกลงมา ฉันยื่นยาม จนทหารยามกะใหม่มาถึงแล้วจึงรีบไปช่วยเธอเพราะฉันคิดว่าเธอ อาจตกอยู่ในอันตราย พวกเราสู้กับเจ้าผีภูล ช่วยคนพวกนี้เอาไว้ ฯลฯ เข้าใจมั๊ย"

"เอ่อ เรื่องนั้น..." ดอนซัดจังหวะ "จากนี้พวกเธอไปกันเองได้แล้ว ไซม์ย เพราะอาจเดือดร้อนอะไรแบบนั้นนะ ฉันว่าฉันหลบจากก่อน ดีกว่า..."

ลาวินียจ้องเขาเหม็ง

"หรือฉันอยู่ก่อนก็ได้" เขารีบเปลี่ยนคำพูด "แบบว่า...พร้อมช่วย เสมอ"

เฮเซลขยับมือบนที่จับโลงศพ "อย่าลืม พวกเราคือองค์กรที่ ภัยรติยศ ไม่ว่าพวกเราจะดูสะบักสะบอมแค่ไหนเราก็ยังมีหน้าที่ต้องทำ เรากำลังพาสหายที่จากไปกลับบ้าน เข้าใจมั๊ย"

"คะ นายกอง" ลาวินียพูดล้อ "แล้วก็เฮเซล ขอขอบคุณมากนะ"

เฮเซลนินหน้าเหมือนกำลังนึกเสียใจที่ตัวเองใจอ่อน "ไปถึงพรินซิเพีย เมื่อไหร่" สายตาของเธอจ้องอยู่ที่ใบหน้าผม "เทพผู้มาเยือนคอยอธิบาย ให้เหล่าผู้นำของเราฟังอีกทีว่าเกิดอะไรขึ้นกับเจสัน เกรซ"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)